

KÖZHÍR

A BME KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR HÖK LAPJA

INGYENES

2007. MÁJ.-JÚN. 64/4

BUDAPESTI MŰSZAKI ÉS GAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM

*Kellemes, élményekben gazdag,
ámde balesetekben szegény
nyári szünetet kívánunk!*

/a Szerkesztőség/

Kedves Olvasó!

Itt a nyár. Itt van újra. Már végérvényesen beköszöntött, itt a ragyogó napsütés, virágzik a természet és egyre csak emelkedik a hangulat- s ingerküszöbünk. Ami viszont nem elhanyagolható, „előjöttek a lányok is téli álmukból s bundájukból”, ahogy egy tanult kollégám osztotta meg egykoron velem nagyszerű életbölcsségét.

Talán ez az év egyik legszebb időszaka, zajlik az élet is körülöttünk s velünk, hiszen aktív részesei vagyunk. Senkit nem akarok előre elborzasztani, így gondoljunk arra, hogy gyorsan s fájdalommentesen túlleszünk e szemeszterbéli vizsgázási kötelezettségünkön s jöhet a jól megérdemelt nyári szünet, pihenés, nyaralás, fesztiválok, hangulatos esték, kellemes borozgatások, felejthetetlen naplementék időszaka. Addig viszont emelt fővel, büszkén s legyőzhetetlen elszántsággal álljunk az előttünk tornyosuló akadályok elé, ahogy igazi Közlekeshez illik!

A rövid pihenésekhez s könyvek közötti regenerálódáshoz pedig itt az ehavi KözHír, ebben a tanévben az utolsó, hisz mi is nyári szünetre vonulunk. A félév illő búcsúztatásaként ebben a hónapban is 28 szórakozást s felüdülést nyújtó oldallal jelentkezünk. Olvashatjátok a Műegyetemi Sajtóklub pályázatának győztes műveit, amik közül szerkesztőségünk két tagja (Fiskál Szandra, Fütty István) is díjazásban részesült. Borbás Tanár Úr Ausztráliában kalandozott, s örömmel osztja meg velünk élményeit. Felidézzük a Rakparti Szlalomparty gumifüstölő, féktárcsaégető s adrenalintúltengéses pillanatait, illetve a Mach Tech kiállításon és a Rába üzemben tett látogatásunk emlékeit. Ajánlunk könyvet, filmet, nyári programot, U-Bootot, dínókat és még sok egyebet. Sajnos az élet apropót szolgáltatott rá, ennek ellenére s éppen ezért ajánlom figyelmetekbe a virginiai mészárlásról szóló írásunkat.

Forgassátok nagy szorgalommal aktuális számunkat, hisz mint mindig, most is Nektek készült s Ti általatok. Továbbra is várjuk a vállalkozó szelleműeket a KözHír szerkesztéséhez a kozhir@kozlekkar.hu címen, vagy a következő, szeptemberi ülésünkön. Figyeljétek majd a hirdetőtáblákat!

Addig is a szerkesztőség nevében sikeres vizsgákat és élményekben gazdag nyári szünetet kívánok mindenkinek!

Jó utat a Közlekesnek!

balasnyikov

Tartalom

Hírek röviden	3
Aranyköpések	3
Új HK tagok bemutatkozása	4
A Főszeri is ember	5
Összetevők	5
Nem csalás, nem ámítás	6
8. Mach-Tech kiállítás	6
DHL-nél jártunk	7
Műsajt pályázat	8-11
Ausztráliából jöttem	12-13
Gyárlátogatás a RÁBA Futómű Kft-nél	14-15
Rakparti Szlalomparty	16
Kritikus Tömeg	17
Critical Mass	18
Az U-boot	18-19
Ami a múzeumból kimaradt	20
Dínók a múzeumban	21
A motoros naplója	22
Think globally, act locally!	23
Programajánló	23
Mészárlás az egyetemen	24
Vajon miről szól ez a cikk?	25
Punky	25
Iron Hook	26-27
Viccek	28
Impresszum	28

KözHÍRdetés!

Nem a Gépelemek Tanszéknek ajándékoznád minden tehetségedet? Többet érzel Magadban, mint az asztalfióknak írni? Kezdő logisztikus, de profi szervező vagy? Örömmel várunk, ha kedvet érzel a rajzolásához, cikkíráshoz, vagy akár az újság szerkesztéséhez!

Hírek röviden

Leckekönyvet átveheted a Központi Tanulmányi Hivatalban, ha nincs tandíj-tartozásod. Az indexek ledása szintén a KTH-ban történik. A leckekönyv leadásához minden megszerzett aláírást és vizsgajegyet be kell írni. Ellenőrizték, hogy a megszerzett jegyeitek a Neptunba is bekerültek. Ha a Neptunban nem látható a megszerzett osztályzat, a tan-szék(ek) felé minden esetben jelezni kell!

A következő féléves tárgyait felveheted a Neptunon, az órarendi adatok elérhetők a <http://orarend.kma.bme.hu/> címen. Tárgyakat felvenni a regisztrációs hét utolsó munkanapjáig lehet. Az első

oktatási héttől sem tárgyat felvenni, sem tárgyat törölni **nem lehet**, kurzust változtatni is csak a tanszékeknek van lehetőségük. A tárgyakat csak a Neptunon kell felvenned, **nem kell beírnod** az indexbe.

A kollégium- és szociális támogatás igénylő lapok a vizsgaidőszak folyamán a Hallgatói Irodában szerezhetők be, és ott is kell majd leadni. Figyeljete a határidőre, késve, faxon, levélben, e-mailben **nem** áll módunkban elfogadni a jelentkezéseket. **Lakhatási támogatáshoz** kollégiumi igénylést kell benyújtani.

A következő félév regisztrációs hete 2007. szeptember 3-tól 7-ig, a szorgalmi időszak szeptember 10-től december 14-ig tart.

A május 8-10 között lezajlott **Hallgatói Tisztújító Szavazás** eredményeként a következő posztokon történt változás: HK elnök: Bózsári Gábor, EHK képviselő: Angyal Róbert, oktatási és tanulmányi felelős: Váczi Attila, kommunikáció felelős: Bicsák György.

Mindenkinek eredményekben gazdag, sikeres vizsgaidőszakot kívánunk!

Eddy

Nem mi mondtuk...

Rovatunkban tisztelt oktatóink legnépszerűbb mondataiból gyűjtünk össze egy csokorra valót.

„Miért járunk ide? A kettesért... Van, aki másért jár ide, de a végén ő is örülni fog, ha kettést kap!”	(Mechanika)
„Elüti az autó, az ember leporolja magát, megkeresi a cipőjét...”	(Mechanika)
„Sok volt a két hét kihagyás, mi? Kereszféléven nem hagyjuk majd...”	(Irányítástechnika)
„Kis költségvetésű beruházással megoldotta a problémát...megfordította a széket.”	(Üzemszervezés)
„Kéne egy kis pénz bele, vasse’, vagy ezer milliárd...”	(Szállítástechnika)
„...a Combino esete Tóth Marival, várom azt, mikor kezd ugrálni.”	(Szállítástechnika)
„Javaslom, tartsunk szünetet, dramaturgiailag most van itt az ideje!”	(Szállítástechnika)
„Elkapja az ujjad...itt visszaadja...picit megváltozik az alakja és a színe, de visszaadja...”	(Szállítástechnika)
„Melyiket tartják veszélyesebbnek? Máshogy: melyik szed több áldozatot?”	(Szállítástechnika)
„Hogy miért nem mennek vasutasnak a srácok? Jól van, éhen lehet halni benne, de megvan a maga szépsége.”	(Szállítástechnika)
„A leadás előtt pár órával gyakran fékez a ház előtt egy rendszám nélküli kamion, amiről név nélküli dolgozatok hullnak le...”	(Reklámszociológia)
„A célközönség 14 éves, leszerelt katona, aki éjszaka 10.45-kor átkapcsol egy olyan csatornára, ahol nappal autós műsorok láthatók.”	(Reklámszociológia)
„Az nem fontos, hogy az autóm mennyi szén-monoxidot bocsát ki, az a lényeg, hogy az előttem lévő keveset...”	(Reklámszociológia)
„Nem mindegy, hogy az óvónéni 38 gyerekkel, vagy 3 testépítő, aki éppen magához vette a napi 18 ezer kiló kalóriáját, amit délután épít a vasba.”	(Közlekedésstatistika)
„Elvileg előadást tartok, praktikusán nem fog kiderülni.”	(Közlekedésstatistika)
„...ha mégis ilyen látnátok, akkor higgyétek el, hogy nem az.”	(Közlekedésstatistika)
„...más megcsinálja, a mi népünk erőt feszít.”	(Közlekedésstatistika)
„A családfakutatást ott hagyta abba, hogy állítólag...”	(Közlekedésstatistika)
„Demokratikus vagyok, de a végeredményt nem szavazással állítjuk elő.”	(Közlekedésstatistika)
„Az a jó, ha vizuálisan megjegyzed, de tőlem értheted is...”	(Közlekedésstatistika)
„0,85=0,7... Létezik olyan távoli nézőpont, ahonnan ez a lötyögés megengedhető?”	(Közlekedésstatistika)
„Nem mindegy, hogy atombombát akarok gyártani, vagy a szabad világ megdöntésére használatos mechanikus szerkezetet.”	(Közlekedésstatistika)
„Olyan üveges tekinteteket látok, hogy lassan bármire válaszolhattok, nem csak a kérdésemre...”	(Közlekedésstatistika)

Személyiségvédelmi okokból nem közöljük az iménti idézetek alkotóját és természetesen gyűjtőjét sem. Viszont egy újabb ok, hogy mindenki gyakrabban járjon órákra és többet jegyeztesen.

Új HK tagok bemutatkozása

Váczai Attila – Oktatási és tanulmányi felelős

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik szavaztak rám, mindent meg fogok tenni annak érdekében, hogy bizalmukat megháláljam munkám maradéktalan elvégzésével.

A kar harmadéves hallgatója vagyok, a Mentor Gárda tagja voltam 2006. júniusától ezidáig. A karon végzett munkámat a Hallgatói Képviselő Oktatási és tanulmányi felelőseként fogom folytatni. Azért jelöltettem magam erre a posztra, mert az elmúlt egy évben közelebből is megismerhettem ezt a munkakört és láttam, hogy elég sok mindent el lehet érni, mellyel a hallgatók élete jelentősen egyszerűbb lesz, és ennek érdekében én is szeretnék tenni valamit.

Elsődleges célomnak azt tűztem ki, hogy a BSc képzés elindulása miatt az egyetemi képzésben résztvevő hallgatók minél hosszabb ideig felvehessék még azokat a tárgyakat, amelyek az új képzésben nem szerepelnek, és ezért a tanszékek nem indítják azokat, valamint ha lehetőség van rá, ezekből

a tárgyakból legyen keresztfelév. Továbbá a nyár folyamán szeretnék összeállítani egy átfogó ismertetőt a BSc képzés első féléves tárgyairól, mely nagy segítség lehet a következő elsős évfolyam számára.

Ezen kívül természetesen szeretném képviselni minden fórumon a Ti érdekeiteket, hogy a tanulmányaitok során minél kevesebb akadályba ütközzetek. Ha bármi problémátok van, keressetek meg nyugodtan. Az e-mail címem: vaczi.attila@kozlekkar.hu

Engedjétek meg, hogy így a végén mindenkinek eredményes vizsgaidőszakot és egy pörgős, bulizós nyarat kívánjak!

Váczai Attila

Bicsák György - Kommunikáció felelős

Bicsák György vagyok, első éves Közlekedésmérnök hallgató. 2006-ban kezdtem tanulmányaimat a „csodálatos” BSc képzésben. Eddig - mivel nem vagyok itt túl sok ideje - nem nagyon volt alkalmam közösségi munkát végezni, és épp ebből kifolyólag nem tudok sok szép dolgot elmondani eddigi tevékenységeimről. Eddig Kollégiumi Bizottság-tag voltam (talán év végéig még leszek), én láttam el a külső kapcsolattartó tisztséget, segítve Zsován Noéminek az elsős ügyekben. Általa nyerhettem betekintést egy-két komolyabb dologba is, és ez juttatott arra az elhatározásra, hogy majd egyszer HK-s szeretnék lenni. Mondjuk nem számítottam rá, hogy ilyen hamar lesz rá

lehetőségem. Ezúton szeretném megköszönni minden rám szavazónak a bizalmat!

Most, hogy megválasztottak, terveim között szerepel a Köz hír lelkes szerkesztői gárdájának esetleges bővítése, az újság nagyobb olvasottságának elérése, az elektronikus Köz hír útnak indítása, a www.kozlekkar.hu honlap fejlesztés alatt lévő részeinek üzembe helyezése. Másrészt szeretném, ha a BSc okozta problémákról a HK első kézből tudna, és nem csak az „azt hallottam, hogy...” információkból. Legjobb tudásomhoz mérten próbálom meg véghezvinni a kitűzött feladatokat, remélem, sikerrel járok majd!

Bicsák György

HaBár

Szolid árakkal, Italkülönlegességekkel, Folyamatos akciókkal
Csocsóval, Koktéllbárral Várunk benneteket szeretettel
Hétfőtől - Csütörtökig 19:00 - 2:00-ig
Elérhetőségek:
(06/1) 463-29-03
www.habar.hu

HaBár

Szórakoztató és Élmenycentrum
Baross Gábor Kollégium, XI., Bartók Béla 17.

A Főszeri is ember...

Eltelt újabb egy év az életemből, de ami ennél sokkal örömtelibb hamarosan születnapom lesz, méghozzá a legelső a Közvár főszerkesztőjeként. Sokan bátorítottak s álltak mellettem, és ez most sincs másként. Itt vagyok, tapasztaltabban, mint kezdetekben, de legalább akkora munkakedvvel s elszántsággal.

Már második éve vagyok a Közvár csapat lelkes tagja. Másodéves koromban éreztem először elég bátorságot magamban, hogy elmenjek egy szerkesztőségi ülésre, s azonnal megtetszett a légkör s a csapatszellem. Így, hosszú idő távlatából visszagondolva elég érdekes látványt nyújthattam, ahogy pendrive-omat szorongatva, s szerintem kész cikkemről hablatyolva az akkori főszerkesztő elé álltam.

Talán még emlékeztek a Magyar Nagydíjról készült élménybeszámolóimra, ennyi dicséretet még sohasem kaptam. Azóta írtam már komoly és humoros cikkeket, gondolatébresztőt és Téliapónak levelet, ajánlottam már fajsúlyos témájú irodalmi alkotásokat és gyűjtöttem tisztelt oktatóink különlegesen jól sikerült mondatait. A mindig mindkét félnek kellemes élményeket szerző interjúkat pedig a világért sem felejténém ki. Mégis, talán a szerkesztői munka a legnagyobb kihívás és ezáltal a legérdekesebb feladat.

Egy évvel ezelőtt neveztek ki ebbe a pozícióba, az előző főszerkesztő abbahagyta a munkát, s végül rám esett a választás. Rengeteg nehézséggel kellett szembenéznem, főleg a legelején, hiszen hirtelen vezető lettem kedvenc lapomnál. Nagyon lelkes csapat gyűlt össze, és őszintén mondom már a legelső általam tartott ülésen élmény volt nézni a sok lelkes, ugyanakkor picit félénk arcot. Még jó, hogy nem voltak egyedül, hisz nekem is ugyanolyan új volt a helyzet, de nagyon gyorsan összekovácsolódott a társaság és nyugodtan mondhatom, azóta mindegyiküket személyes jóbarátomnak mondhatom. Sokféle ember, sokféle évfolyam, de ami mégis összeköt minket, az a kari újság, amit szívvel és lélekkel készítünk Nektek és persze magunknak is. Hiszen mindenkit örömmel töltenek el az apró visszajelzések, miszerint érdekes lett a cikkem, rátapintottam lényeges dolgokra vagy egyszerűen csak sikerült pár kellemes percet szerezni akár előadás, akár utazás közben.

Sokat tanultunk, sokat fejlődünk és főleg tapasztaltabbak lettünk. Sok kihívással néztünk szembe, de közösen mindet megoldottuk, igazi csapatként működünk minden helyzetben. A következő évben is ugyanaz a célunk, mint az idén: tudásunk legjavát adva színvonalas és érdekes lappal jelentkezzünk minden hónapban. Ehhez Rátok is szükség van, örömmel várjuk visszajelzéseiteket, legyen szó írásban, élőszóban, vagy akár egy kedves mosoly s vállveregetés útján. Mindenkit szeretettel várunk a szerkesztőségi üléseken, de bármikor megtaláltok a Barossban is.

Végül szeretném megköszönni a szerkesztőség minden tagjának a lelkes munkáját, a néha éjszakákba nyúló tördelést, az utolsó utáni pillanatokban elkezdett s mégis az utolsó előtti pillanatra elkészült cikkeket. És természetesen köszönöm Nektek, a Közlekkar minden hallgatójának, hogy olvastok minket!

balasnyikov

Összetevők

Életem első egyetemi évének vége felé haladva a legtömörebb következtetés, amit levonhatok, hogy jól döntöttem, amikor a Közlekkart és Budapestet választottam.

Ezek jelentik számomra az új életemet, rengeteg új ismerőst, barátokat, az egyetemi út- és lélekvesztőt, a Baross kolit, a HaBárt, a közös bulizásokat, az isteni táncokat, a csodálatos felvidító délelőtti napsütést, azt a mindent átható, múlthatatlan és csillapíthatatlan szeretetet, amit a diákok és a tanszékek egymás iránt éreznek, meg persze a hajnalig tartó rajzolásokat, a bűdös embereket, a felettünk lakó dörömbölőket, a bicikliseket, akik nem fékeznek, a tömegnyomort a békává járművein, és még sorolhatnám. Szóval, mint minden érmének, ennek is két oldala van, de azt hiszem, az a nyerő taktika, ha minél nyitottabban és pozitívabban állok hozzá az adódó helyzetekhez, bármilyen váratlanok.

Amikor például tavaly szeptemberben szobatársaimmal beléptünk a 122-es szobába Műszaki kémia laborjegyzetre vadászva, nem sejtettük, hogy pont a Közvár keménymagjához lesz szerencsénk. A lakók miután biztosítottak róla, hogy megszerzik a szükséges könyvet, nagy lelkesen érdeklődtek, hogy nem csatlakoznánk-e az újságírók gárdájához, mert folyamatosan kell az utánpótlás. Jót neveltünk,

és abban maradtunk, hogy még átgondoljuk a dolgot – bár teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy valaha is igent mondjunk. Mikor visszajöttünk, hogy átvegyük a megrendelt jegyzetet, addig nyúztak, míg végül ketten kötélnek álltunk. Aztán szép lassan jöttek a feladatok: testhezállók, hajmeresztőek, élményszámba menők, és utolsó pillanatban összedobottak.

Igyekeztem úgy lavírozni a lehetőségek között, hogy szinte mindenféle stílusban írhassek. Volt, amikor csak úgy ömlött belőlem a szó, és végül nagyobb munka volt az elvárt karakterszámra tömöríteni a szöveget, mint megalkotni. Olyan is előfordult, hogy nagyon nem jött az ihlet, és nekiálltam alkudozni, sőt már azt is bizton állíthatom, hogy másnaposan begépelni egy kétoldalas interjút, elég megrendítő élmény. Persze meg kellett szokni, hogy néha az igen hívogató zh-k között kell időt szakítani egy-egy szösszenetre, mint például most. Mindenesetre élvezetes közvetlen közelről megtapasztalni mindazt, amiről még gimiben egy újságíró-tanfolyamon hallottam, belátni a kulisszák mögé, tudni, hogy

ennyi munka, tervezgetés és vita előzi meg azt a percet, amikor Te, kedves Olvasó, a kezeden tarthatod a lapot. Furcsa dolog cikkezzetni, bár igyekszem a lehető legjobbat kihozni magamból, mivel a megjelenés után sem érzem sok visszajelzés, nem tudom megítélni, hogyan vélekedik a többség az írásaimról. Ezen azonban muszáj túllépnem ahhoz, hogy folytathassam a munkát. De az egyetemen is jól jön, ha biztatod magad, hogy aminek kell, az úgyméni menni fog, képes vagy rá!

Visszatérve a békávéra, azért a nyomorlásban is van valami jó – néha látok olyan figurákat, akik színfoltok ebben a sablonos forgatagban. A hajnali rajzolás után pedig röhöghetek mások kialvatlan fején – az enyémet úgyse látom. Meg a kopogó ember is jópofa egy darabig – ha eltalálja azt a ritmust, ami éppen a fülemben motoszkál. Szóval minden apró részletre szükség van, hogy összeálljon ez az egészében tökéletes légkör, amit soha, de soha nem fogok elfelejteni. (Maximum, ha amnéziás leszek.)

Seherezádé

Nem csalás, nem ámítás

Az érettségi fátalalmait kipihelve minden felsőoktatásba jelentkező tanuló remegő térdekkel várja a válaszleveleket, a jó vagy rossz hírrel. Ezt a feszültséget persze kellőképpen le kell vezetni - de hát mire való a nyár?

Nos, térjünk vissza azokhoz a rémisztő levelekhez. Remegő kézzel bontom fel, vajon ismét elutasítanak? Az utolsó reménysugár is elhalványul, ám az örömöm fokozhatatlan, mikor „örömmel értesítenek”. Igen, sikerült! A vágyaim karának szüksége van rám! Az első örömeim után gondosan vizsgálom a papírokat. Beiratkozás, évnnyitő... gólyatábor? Hoppá, gyorsan pénz, csekk, befizetés, első banki élmények. Mi ez a hatjegyjű Neptun kód? Mire végzős leszek, majd csak megtanulom fejből...

Sikerült a gólyatábori csapatba bekerülni, keretlétszámon belül. Rengeteg új kedves ember, még több pia, móka, kacagás. Buli hajnalig, másnaposan kajajegy keresés a röplabdapályán. Már akkor is próbálták minket felkészíteni az előttünk álló HaBáros bulikra.

A nagy álmom az volt, hogy minden reggel a főépület főkapuján sétálok be a K épületbe, erre nem most kell ezeknek is metró építeni?!? Ripityára törtem. Bár ha akkor tudtam volna, hogy lesznek még durvább dolgok, akkor megfordulok, és hanyatt-homlok

menekülök. Kezdődött a beetetés. Minden tanár kedves és jófej, az első benyomás sokat számít! Mi úgy ültünk, mint a kis fehér, puha, piros szemű, remegő orrú kísérleti nyuszik: a Bsc első tesztelői. (Ez az állapot azóta is tart.) Teljesen új társaság, nagy távolság az otthoniaktól, eleresztettük a gyeplőt. Az első hetekben még ismerkedtünk a hellyel. Ha valaki térképpel a kezében kereste a rettegett épületet, az biztosan elsős volt. A felsőbb évesek ismertették a tanszékek hozzáállását a tanulókhöz, de még reménykedtünk (mivel mindenki tudja, hogy az hal meg utoljára). Szerencsére az órarendet megoldották helyettünk, így viszont lutri volt, hogy ki kihez kerül, bár még nem ismertünk itt senkit. Lassan beleszoktunk az órákba, készültek az első műábrák házik. Beindultak a zéhák is, és cseppet szíven ütött, hogy egy héten könnyedén megíratnak akár négyet is. Én, mint aki úgy gondolta magáról, hogy rendes elsős, elindultam könyvet venni. Miután ájultan kifordultam a jegyzetboltból, és magamhoz tértem, a Baross közli felé vettem az irányt. Ha

ott nem kapok használt jegyzetet, akkor sehol! A hirdetőn szemezgettem az ajánlatokból, és teljesen véletlenül a Közhír főszerkesztőjébe botlottam. Biztosan a két szép szemem miatt, felajánlotta, hogy ha van kedvem, írjak a kari lapba. Tehát végre megvolt az a foglalatosság, amivel kevéske szabadidőmet elüthetem. A kedvencem a „hirtelen halál”: kéne egy cikk estére/ holnapra/ már tegnapra is késő lenne...

Közben a félév szaladt, több-kevesebb küzdelem árán szerencsére minden tárgyból eljutottam a vizsgáig vagy az aláírásig. Közben persze a BSc rendszer még feltöltés alatt, a játékszabályok igen gyakran változtak. De sok mindent tanul az ember (a saját bőrén, vagy mások hibájából - ki mennyire szerencsés), amit föl lehet használni a következő félév túlélésében, és ezeket most aktívan hasznosítom is. De szeretem. Akik nem kerültek be annak idején a Survivor soron következő válogatásába, vagy szeretik a kihívásokat, vagy csak szimplán mazochisták, azoknak tiszta szívből és őszintén ajánlom a BME Közlekedésmérnöki Karát!

Vera

8. Mach-Tech kiállítás

Május 8. és 11. között tekinthették meg az érdeklődők a 8. nemzetközi gépjáratás-technológiai és hegesztés-technikai szakkiállítást a HUNGEXPO Budapesti Vásárközpont területén. Előzetes internetes regisztrációt követően bárki ingyenesen vehetett részt a szakemberek körében jól ismert és dinamikusan fejlődő seregszemlén. A kétévente megrendezésre kerülő rendezvény mintegy 15 ezer m² területén 20 ország 380 kiállítója osztozott (köztük 293 magyar).

A szakkiállításnak ebben az évben is a leghangsúlyosabb része a szerszámgépjáratás volt, aztán a kiállítók számát és a területet tekintve a szerszámok és a hegesztéstechnika témakörei következtek. A kisebb D pavilont teljesen megtöltötték az ez utóbbit képviselő cégek, míg a nagyobb A pavilont a sokszínűség jellemezte. Az ízlésesen berendezett standok között barangolva számtalan érdekességgel találkozhatott az ember. Hegesztő berendezések (csak a D pavilonban), rengeteg CNC gép, robotok, marógépek, lézeres darabolók, kézi szerszámok, stb. (minden, amiről szó esett szerkő órákon J), valamint különféle kellékek, kiegészítők széles választéka, amerre a szem ellát. A legtöbb berendezést működés közben lehetett megtekinteni, a közeli vitrinekben kész munkadarabok szemléltették a „minőséget”. A szóróanya-

gokat pedig általában mindenhol szó szerint táskaszám mérték. Látványelemekben sem volt hiány, elég csak a Linde „szökőkútját”, vagy a dekorációként funkcionáló napsárga Laverda motorkerékpárt, esetleg a SolidWorks repülőgépet említeni. Ha már utóbbinál tartunk, meg kell jegyezni, hogy a 3D-s tervező, modellező programokat készítő cégek külön szekciót foglaltak el. A standjaikon a jártasabbak párbajokon vehettek részt apróbb nyereményekért, míg a szemfülesek 1-1 tesztszoftverrel gazdagodhattak.

A kiállításon 4 nagydíjat és 5 elismerő oklevelet osztottak ki az arra legérdemesebbek között, immár második alkalommal. A rendezvény négy napja alatt több konferenciát is tartottak, melyből 6 kapcsolódott a MACH-TECH témáihoz. A szakmai szervezetek által gondozott

előadássorozatokon karunk oktatóit is vizionláhattuk.

A MACH-TECH-kel párhuzamosan zajlott a B pavilonban az 1. ElectroSalon, amelynek megtekintése nem igényelt külön belépőjegy váltást. Az elektronika, az elektrotechnika és az automatizálás területeit felölelő ágazat első önálló kiállítása jól startolt, 12 ország 133 kiállítójának részvételével. Itt a külföldi cégek aránya, ha nem sokkal is, de kicsit nagyobb, mintegy 25% volt. A fő csapásvonalat az ipari elektronika rajzolta ki.

Freetz

DHL-nél jártunk...

Május 3-án a Hallgatói Képviselőt szervezésében gyárlátogatást tettünk a DHL Exel Supply Chain üllői telephelyére, erről olvashattok most egy rövid kis élménybeszámolót. Személy szerint nekem ezelőtt nem sok foglalmam volt arról, hogy ez a cég mivel is foglalkozik...

Persze láttam már sárga kisteherautókat DHL-es felirattal az oldalukon, amik a városban furikáznak, de ez nem sok, úgyhogy vártam, mit fognak nekem mutatni ott, a nagy telephelyen. Érkezéskor egy szép kis forgóvillával találtuk magunkat szembe, ami sokaknak mosolyt csalt az arcára, mondván: „Mindenhol ilyen van már”. A különbség csak annyi volt, hogy ide nehezebb volt bejutni. Amint beengedtek minket, rögtön a tárgyalóba vezettek, ahol egy prezentáció keretében megismertettek minket a céggel. Itt jöttem rá, hogy ez a cég hatalmas, és nagyon komplex feladatok ellátására szakosodott. Maga a DHL egy óriási konszern, ami a német postából nőtte ki magát, a lényeg, hogy nagyon sok céget tömörít magába. Négy fő területen tevékenykedik: Mail, Express, Logistics, Finance. Mint kitalálták: levélküldés, gyorsposta, logisztika, és finanszírozás. A cégnek 13 telephelye van Magyarországon, ezek közül az üllői a legnagyobb, itt van a központjuk is. Ez egy 34000 m² területű raktár, amiben 60000 raklapnyi árut lehet tárolni. Maga a raktározási folyamat egy több lépésből álló feladat. Első lépés az átvétel, ezt követi a tárolás, az értéknövelés (csomagolás, esetleges összeszerelés), az áru összekészítése, majd pedig a kiadás.

De ez még mind semmi. Maga a rendszer az, ami nekem nagy meglepetést okozott, ugyanis minden fajta dokumentáció digitális formában történik, teljesen papírmentes. Ezt úgy kell elképzelni, hogy amikor megérkezik egy kamion, és azt kipakolják, akkor egy ember egy mobil asztallal körbejárja az árut, mindegyiket beazonosítja, majd felcímkézi őket, a saját belső rendszerük szerint. Ekkor már az áru készletrevételezése megtörtént, majd pár pillanat múlva a targoncásoknak küld információt a rendszer, hogy mit hova kell rakni. Ez egy nagyon jól kialakított számítógépes rendszer segítségével történik, minden raklaphelynek külön azonosítója van, szóval elég nehéz lenne rossz helyre rakni egyet, mert a számítógép rögtön jelezné a hibát a targoncának és a központnak is. A raklapok tényleges elhelyezése is maximálisan biztosítva van, ugyanis a targoncák 2-3 kamerával vannak felszerelve, hogy a magasabb helyekre is könnyedén és biztonságosan lehessen pakolni. Szükség is van rájuk, mert a raktár nem csak alapterületre nagy, hanem meglepően magas is, a polc-

rendszerben 11 raklap helyezhető egymás fölé. Miután a targoncakezelő elhelyezte az árut, már kapja is a következő feladatot, ami a maximális hatékonyságra törekvés miatt gyakran egy másik, közeli raklap kivitele. Így az üresen futás minimálisra csökkenthető, ami gyorsabb árukezelést tesz lehetővé.

A raktár több nagyobb részre van osztva. Van egy olyan kialakítású rész, ahol a tűz- és robbanásveszélyes dolgokat raktározzák, itt jóval szigorúbb biztonsági előírások vannak, például megerősített, automata tűzoltó rendszer, valamint egy olyan szenzoros érzékelő található, ami képes akár egy dezodor spray szivárgását is észlelni. Egy esetleges robbanás esetén ez a rész lezárható, hogy a tűz ne terjedjen tovább. Érdekes, hogy úgy van kialakítva a helyiség, hogy a robbanás a tető felé haladna, mert az az épület leggyengébb pontja, így elkerülhető az épület összedőlése.

Egy másik részen komoly előírások vannak a páratartalomra, és állandó hőmérsékletet kell biztosítani, mert itt különböző élelmiszereket tárolnak. Természetesen itt nem a boltban is kapható kiszerelésekre kell gondolni, a méretek a raktárhoz igazodnak... Láthattunk például ember méretű tartályban vajat, több száz raklapnyi csokoládét, kakaóport.

Tovább haladva eljutottunk a hűtőkamráig. Ez volt talán a raktár legérdekesebb része, ugyanis ott a hőmérséklet éjjel-nappal mínusz 27-28 fok körül van. A benn dolgozó munkások tetőtől-talpig be voltak öltözve, mintha Szibériából csöppentek volna oda, és még így is 45 percnél kötelező pihenőt kell tartaniuk. A plafonra és falakra fagyó párat minden héten le kell verniük, különben a falak ledőlne a jég súlya alatt. Nem is tartózkodtunk bent sokáig, hiszen mi elég nyárisan voltunk öltözve. Kifelé menet még egy kicsit ránk ijesztettek, mert az ajtó befagyott, nem tudták kinyitni, úgyhogy sétálhattunk át egy másikhoz. Kilépve a szomszédos 0 fokos helységbe komolyan mondom melegünk lett!

Egy ilyen méretű üzemet természetesen komoly gépekkel kell felszerelni. Több fajta targoncát használnak, a legegyszerűbb békától egészen a legkomolyabb teheremelőig. Minden feladatra megvan a megfelelő gép, és hogy a munka ne álljon le egy percre sem, mindegyikhez legalább 2 db TV méretű akkumulátor tartozik, melyek cseréje nem vesz igénybe többet 5 percnél. Sokan azt gondolhatják, hogy a cég saját kamionokkal dolgozik, de ez nem így van. A szállítást a raktár és a célállomás között alvállalkozók végzik, mert ez a megoldás jóval olcsóbb, mintha saját gépparkot tartanának fenn.

Mikor vége lett a látogatásnak még átestünk egy biztonsági ellenőrzésen, hátha valamelyikünk a táskájába dugta azt a 16 milliós, 102 centis síkképművész tévét, vagy egy raklap szaloncukrot, de ez minket már nem izgatott, mert az egész csoport a látottak hatása alatt volt. Ha néhány szóval kellene jellemezni, amit láttunk, akkor talán ezek lennének azok: hatalmas, biztonságos, precíz, modern. De szavakkal leírni mindenesetre meglehetősen nehéz.

Attish & Sudry

Találkozások-Titkok-Törések

A Műegyetemi Sajtóklub ebben a félévben is meghirdette alkotói pályázatát, ami a Találkozások – Titkok – Törések címet viselte. Rengeteg beérkezett pályázat közül választotta ki a zsűri az első három helyezettet s mindhárom, próza – vers – fotó kategóriában különdíjat is kiosztottak. Terjedelmi korlátok miatt a prózák kategória díjazottjait nem áll módunkban közölni, ez alól a harmadik helyezett képez kivételt, amit a főszerkesztő ajánl figyelmetekbe. A többi alkotás megtekinthető a www.musajt.bme.hu honlapon.

FOTÓ KATEGÓRIA:

Bírálóbizottság:

Török Noémi, a Műegyetemi Sajtóklub egykori alelnöke

Philipp János, műegyetemi fotós

Erdőhegyi Luca, a Magyar Egyetemi és Főiskolai Sajtóegyesület Év Fotója 2007 díj nyertese

I. helyezett:

Novák Gábor (VIK)

II. helyezett:

Hátori Péter (ÉPK)

III. helyezett:

Fáy Dorottya (ÉPK)

Különdíj:

Zsótér Gábor (ÉÖK)

VERS KATEGÓRIA:

Bírálóbizottság:

Meleg Ildikó, a Műegyetemi Sajtóklub alelnöke

Holové Mariann, a Megfagyott Muzsikusz egykori főszerkesztője

Kissné dr. Kovács Adrienne, irodalom szakos tanár

II. helyezett:

Fütyü István (KSK)

Titok

Titok a gondolat	mi agyában
megfogant:	kit, s hogyan
dönthet	romokba, vagy
emelve	a magasba fel.
Kell neki az élvezet, mit édes	bú,
kéjes test,vagy talán az öröm	rejt.
Ő sem tudja mit,de keresi,s	ha kell
pusztít és élvezi,hogy ura a	romnak,
mit tönkre tett,vagy ad,	és a jónak
örül, és annak, hogy	Őt szeretik.
S ötször eszik, de	Öröme egyre
fogy, s a kéj is	kevés, ha már
nem elég az evés	sem. S habár az
öröm elszállt, lelke üres, fel nem adja, még	
mindig keres. De	csak csendet talál,
titkokat, s nem	boldog. Áldozata
magának,vagy a	kínzó magánynak,
a bonyolult semmit tudásnak, mit ő szült,	
de élvezi,mert csak az övé, s élteti: a titok.	

Különdíj:

Horváth Samu Bence (GÉK)

Kitéptem a lapjait...

kitéptem a lapjait
csak egy könyv volt amit adtál
csak az életed volt benne
s mikor meghaltál
hiába ragasztottam össze
lapról lapra
hiába álmodtalak újra
napról napra
az utolsó képen
könnyeidtől vérzik a táj
halvány arcodon
minden pillanat
miattam fáj

I. helyezett:

Antal Miklós (TTK)

Egy törés három versben

1. Leszámolás

Szavaim a sínekhez lapulnak Sárbogárdon,
Csendben osonnak végig a fekete határon.
Az állomástól a kertek alatt szöknek,
Az éj leple alatt a szobákba törnek.
Ágyad mellett állva látják az arcodat,
Hideg mosollyal fogják a kardokat.
Egyedül vagy most egy egész horda ellen,
Önző, hazug, aljas, te szerettél engem.
Tétozáva hallják nyugodt szuszogásod,
Álomba merült vágyó pillantásod.
Közös emlékeknek néma sorolása,
Tűzben porló erdők rettenetes mása.
Vissza mégsem fordul pusztító seregem,
Gyilkolni jöttek, nincs többé kegyelem.
És megadom a jelt egy távoli sáncból,
Borzadva riadsz fel, régvolt közös ágyból.
Rájuk ismersz rögtön. Bús, kedves, konok had.
Késő már szólni. Csak a véred folyhat.

Vége. A bűnös szó már hiába bánja tettét.

Béke? A kelő napot látom, a vérző pengét.

2. Hidegháború

Nem küzdünk tovább egymás oldalán,
Otthagytál végül egy nyári éjszakán.
Azt akartad, és két világ lettünk,
Mások az eszmék, vasfüggöny közöttünk.
Diplomatáink ritkán tárgyalnak,
Kémeim viszont mindenhol ott vannak.
Azóta dúl a földalatti harc,
Tönkretesz engem, mit fizetek, a sarc.
Amerre hiányod végighalad,
Nyomában keserű némaság marad.
Elpusztul egy városom, ha látlak,
De másnapra a falak újra állnak.
Országomban csupa üszkös romok,
Mégis napról napra erősebb vagyok.
Szeretnek engem, enyhítő vegyszer,
Velem vannak ők: szövetségi rendszer.
A versenyben eltűnik az előny,
Holdra, ürbe száll, Szueze néz merőn.
Aljas támadás, mintha kolera,
Arra ébredsz, hogy elveszett Korea.
Úgy szerettél, mint én téged soha,
Meglátod akkor, hogy enyém lett Kuba.
Boldogabb voltál, mint én valaha,
Idővel átáll hozzám még Panama.
Visszahull egyszer a tisztesség rám,
Radioaktív por, győztes Vietnám.
Remegtem, és te nem voltál velem,
Lehet jobb, jobb lesz mással az életem.
Ha egyszer ott állunk szemtől szemben,
Isten a világunknak kegyelmezzen.

3. Nékiüled

Följöttem hozzád egy este
Sietve vonattal Pestre.

Emlékszel? Nem is oly rég volt,
Fölöttem fekete égbolt.

Nagyapám temettük aznap,
Sötétben álltak a kazlak.

Ott a halál, az ég, a rög
Még idegen volt és örök.

Szürkévé mosódó tájban
Koptattam fakuló árnyam,

És közelítettem feléd:
Vártam rád, nyugtató meséd

Hallgattam volna az éjjel,
Vágytam az életre kéjjel.

Akkor már nem voltál velem.
Nevetve hazudtál nekem.

Tovább kár lenne mondani,
Szívemből szavad hordta ki

A súlyos érzések hevét,
Nyári záporok melegét.

Helyére az ősz mást hozott;
Lassan eloszló bánatot:

Nyugodtan álltak a tölgyek,
Magukba zártak a völgyek.

Vártam a lágy, hűvös ködöt,
Eljött és magához kötött.

Erdők örök igazsága
Hívott újra a világra.

mennyi?

Ha felmutatod
BME-s diákigazolványodat,
az árlistánkban szereplő összes termékből
3% kedvezményt adunk május 31-ig.

Ajándékunk kizárólagos vásárlás esetén érvényes,
és akciós termékeinkre nem vonatkozik.

R
Rufusz Computer

Cím: 1117 Budapest, Bercsényi u. 19/a
Telefon: +36-1-203-0382
www.rufusz.hu

III. helyezett:

Benedek Katalin (ÉPK)

Budapest, hétköznapi

Késő este volt, az Oktogonon álltam,
a fények mind töled jöttek felém,
ha csak rád gondoltam, boldog voltam,
(ez mindig kicsit szebb volt, mint
mikor tényleg megérkeztem).
Persze csalás volt ez is,
a kezdet sem fogtam meg soha,
ha rám néztél, nem bírtam sokáig,
aznap is mindenről beszéltem,
csak rólunk nem, és megint elfelejtettem
odaadni, (pedig ezért volt,
hogy találkoztunk).
Sebaj, gondoltam ilyenkor gyorsan,
ezt akkor is jól fogom csinálni,
a hiányod annyi csak, mint reggel a
kávé, gyorsan hűlsz és este már
sosem vagy ott.
Ilyenket gondoltam akkor is,
mondtam, nem fogsz ki rajtam, a
fényeket nézem inkább,
az emberek arcát,
a hírekről beszéllek neked és
meghallgatlak, akármit is mondasz, (pár
sarok után kezdtem feladni,) te mintha nem érezted volna, már csak azt vártam,
végre hazaérjünk, melletted is egyedül voltam
megint, mikor a Szabadság híd hirtelen
csendjében, hátunk mögött a várossal,
s a három, elrontott estével, végre megöleltél.

Persze ez is csak három napig tartott, a
szomorúság közénk állt hamar,
pedig tudtam, így veszítelek el,
téged is mindig jobban szerettelek,
ha nem vagy itt, s beszélni sem tudtam soha arról,
aki helyetted maradt, ha elmentél.

Pedig ha egyszer megszólítottad volna őt,
talán megértettél volna sok mindent,
(mert itt is vannak szabályok,) de te is
megijedtél, s mi nem mertünk mondani semmit,
(mit is mondhattunk volna?)
akkor nem tudtad még, te sem vagy egyedül.

Azóta lehet, hogy rájöttél, azóta lehet, hogy
többet adsz már neki, s nem kell minden nap
újra kitalálnod őt, mert éjszaka is veled marad,
(vigyáz rád és félt,) csak hajnalban fakul meg kissé.

Egyszer összehozhatnánk őket, elveszni
úgysem tudnak, de talán nevet adhatnának
egymásnak, szerethetnék egymást, úgy, ahogy
mi sosem tudtunk, az otthonuk mindig fényes
lesz és meleg, úgy, ahogy nekünk sohasem
adatott meg.

Hát ennyi volt, mondom majd neked, (évek
múlva, ha találkozunk), megtanítottalak kitalált
életeket játszani, ez sem rosszabb, hidd el, mint
aludni egymás mellett, egymás mellett, egyedül.

Sötétből

Történetünk főszereplője felszállt egy pesti buszra. Hogy miért, hova és mikor, értelmetlen kérdések, ellenben az, hogy mivel szállt fel arra a bizonyos buszra, már egyáltalán nem az. Egy könyvvel a kezében: világos barna borítóján néhány ráfolyt tintacsík. Félig látszik is a nagybetűs aranyszínű felirat: „NAPLÓ”, de csak félig, mert valaki csúnyán átsatírozta; olyan erőszakosan, hogy a sok-sok kétségbeesett vonás nem takarta el teljesen a betűket. Igen, satírozás, és az új cím, kisbetűkkel, de olyan nyúltakkal, hogy csak úgy ordítottak a betűk: „miért?”.

Január 8. Valami furcsa történik velem... Mintha egyre sötétebb volna. És fáj is a szemem, de nem úgy, ahogy szokott, ez most más. Anyu azt mondja, ez nem az, ez nem az... De én tudom, hogy az. Félek, hogy ha telnek a hónapok, egyre sötétebb lesz, míg nem egyszer minden elsötétül, és már neki sem lesz szíve azt mondani, hogy ne legyek már csacsi.

Luca még mindig nem szól hozzám. Fog még valaha?

Január 12. Ma megkérdeztem Lucát, hogy fog-e még valaha hozzám szólni. Azt mondta igen, de így mégsem. Utál vajon?

Megint fáj a szemem. És megint olyan rosszul fáj.

Január 13. Szóltam anyunak, de ő csak azt mondta, hogy nyugodjak meg, ne aggódjak folyton. De hisz olyan könnyen beszél, nem neki fáj! Miért mondja mindig, hogy ne aggódjak, néha igazán beleképzelhetné magát az én helyembe is. És ez az örökös simogatás. Rühellem, amikor a homlokomat simogatja. Miért, miért, hát nem veszi észre? Érvek kellene, nem a homlokomat simogatni. „Ne aggódj!” Hát persze.

Január 17. Végre felhívta az orvost. Holnap után fogad kettőkor. Anyu még mindig bíztat. De az én szemem fáj, nem az övé. Én tudom. És azt is tudom, hogy valami rossz fog történni holnapután kettőkor. És azt is, hogy ha holnapután kettőig nem köszön vissza az a lány, akkor esküszöm, odamegyek és behúzkok magamnak kettőt, hogy megsajnáljon.

Január 18. Köszönt. És azt is mondta, hogy szeretné, ha minden olyan lenne, mint régen, és elfelejtenénk az egészet. Igen, felejtjük el. Végülis én sértettem meg őt, nyilván neki nehezebb ezt kimondania. De most, hogy kimondta, sosem éreztem magam még ilyen rémesen. Igen, felejtjük el, hogy megaláztam azelőtt a fiú előtt, és azt is felejtjük el, hogy még csak bocsánatot sem kértem ezek után. Felejtjük el, és legyünk újra barátok. Könyörgök, csak ezt ne, inkább ne szóljon hozzám, de ezzel mintha az örökkévalóságba fojtaná a gyengeségemet, a megoldatlanságba számúzná, én pedig vergődöm tehetetlenül... Nem akarom ezt! Nem akarok ilyen távol lenni.

Január 19. Elmentünk az orvoshoz, az eredmény csak két hét múlva. Bízató vagy csak nem ezt vártam? Nem tudom. Majd két hét múlva.

Január 24. Ma nagyon fáj a szemem. Az utcán sétálva olyan érzésem támadt, mintha minden velem szembe jövő ember tovább taszít egy nagyon magányos helyre, egyre messzebb és messzebb, egy emberektől száműzött helyre. És önmagamtól is. Hé, te, járókelő, nem is nézel meg magadnak? Én vagyok a legmagányosabb szembe jövő, akivel valaha találkozta! Ide nézz, a szemembe nézz! Ne félj a szemembe nézni, hiába hunyorítok, hiába görcsölnek azok az izmok olyan fájdalmasan, nézz a szemembe! Miért nem veszel észre?

Január 28. Lehet, hogy tényleg el kellene gondolkodnom a sötétségről. Ha behunyam a szemem, sötét van talán? Vagy csak én hiszem azt, és igazából a sötét valahol egészen máshol próbálja kikerülni a fényt? Nélküle élem az életem.

Anyu szerint holnap megtudjuk az eredményt.

Lemondtam Lucáról. Látom rajta, hogy nem úgy néz rám, mint régen. Én pedig nem tudok elé állni, és bocsánatot kérni. Nem tudom megtenni. Talán elriasztanak a túl kedves köszöntések, a „hisz minden olyan, mint régen” mosolyok; elriaszt, amikor megérinti a kezem, elriaszt, ahogy elengedi a kezem, elriaszt, ahogy rá nézek, elriaszt, ahogy megszólítom, elriaszt, hogy nem lehet az enyém...

Január 29. Mostantól megváltozik az életem. Minden nap egyre sötétebb lesz, minden nap kevésbé látom majd, ahogy megcsillan a fény Luca arcán. Meg fogok vakulni. És a legszörnyűbb, hogy valahol mélyen mindig is tudtam ezt. Azóta, hogy anyuék elmondták, mi történt velem kiskoromban. Belül éreztem, hogy egyszer eljön az ideje, hogy a félelmem testet öltjön. Most már csak azt nem tudom, hogyan találok mégis fényre a sötétben?

Február 4. Megint szörnyű gondolatok gyötörtek az utcán menet. Fellöktem egy idős embert. Az első mozdulata, hogy a leesett szemüvege után nyúlt. Csak két félretapogatás után találta meg. Felsegítettem. A mozdulatai ridegek voltak. Ó, Istenem, miért... Nem akartam bántani. Nem akartam, hogy rideg eltaszítással kapaszkodjon belém, mikor felállni próbált, nem akartam, hogy a rám szegezett másodpercnyi tekintetével egy büntudattal szennyezett könnyfolyóba vessen! Nem akarom, hogy vaknak nézzen. NEM VAGYOK VAK! Látok, látom a fényt, látom Luca arcát, látom a szembejövők arcát...

Február 5. Ma anyuékkal elmentünk a kedvenc dombtetőmre. Oda, ahol régen ellepett a ritkán kaszált fű, és ahol télen sosem tudtunk igazán gyorsan száguldani a piros szánkóval. Elmentünk oda, és megvártuk, míg lemegy a nap. Talán az utolsó tudatosan figyelt naplementém. Minden nap látom a napot, mégsem jut eszembe megsiratni minden lenyugvását. Nem, nem sírok. Ez csak a nap. Minden nap felkel, minden nap lenyugszik, én pedig minden nap arra ébredek, hogy a szemembe süt. Minden nap arra ébredek, hogy a szemembe süt. Minden nap...

Február 21. Régen írtam már. Nem véletlenül, talán szándékosan felejtettem el. Az egyik nap – a nap különösen erős fénnel ragyogott – Lucát egyedül találtam egy könyvre borulva sírni. Néhány lépést tettem felé, de aztán meghátráltam. Képtelen voltam egy lépést is tenni felé. Lehet, hogy én okoztam a fájdalmát, és különben is, mit tudnék mondani neki. A földbe gyökerezett lábak nem mozdultak, így inkább vártam. Hogy mire? Talán egy tekintetre, egy igenre. Magam sem tudom, igazából mire, de vártam.

Nem sokkal később rám nézett. Istenem, az ő szeme még könnyben ázva sem zavaros! Ezek a könnyek más könnyek. Nem az önsajnálát kitörései, nem kesergések távolba kiáltásai, nem kétségbeesettek, nem önzőek, nem önmagukért születnek... Csak kicsordulnak azokból az őszinte szemekből, és egyenként, nem törtetően, nem türelmetlenül, hanem gyöngéden folynak végig az arcán. Azon a gyönyörű arcán.

Megöleltem és letöröltem a könnyeket az arcáról. Hamarosan megnyugodott.

Azóta megváltozott valami. Már nem sirattam önmagam minden éjjel, és reggel sem kérdeztem meg anyutól, hogy valóban ilyen homályos idő van, vagy csak én látom rosszul. Nem tettem, mert minden áldott reggel arra ébredtem, hogy könnyeket törölök Luca arcáról, édesanyám arcáról, édesapám arcáról. Valamit megláttam az egyre jobban rám nehezedő sötétben.

Február 26. Egyre jobban fáj a szemem. Olvasni már csak nagyon erőlködve sikerül, íráskor pedig csak a vonalvezetésre tudok figyelni. A húgomat kértem meg, hogy segítsen a naplóirásban. Ezeket a sorokat is ő segít leírni. Köszönöm neki.

Az orvos szerint használnak a gyógyszerek, és kellően lelassítják a folyamatot. Sajnos, én ezt nem érzem. De van ennél fontosabb is.

Tegnapelőtt megkérdeztem Lucát, hogy szomorkodik-e még, mert én aggódom érte. Ő erre hálásan a szemembe nézett. Tegnap megengedte, hogy hazakísérjem. Félúton elváltunk, mert a szemem nem bírta, és pihentetnem kellett. Megértő volt, és igazán megnyugtatóan köszönt el tőlem.

Ma pedig elmondta, hogy miért sírt azon a ragyogó napsütéses délutánon.

Február 28. Újabb gyógyszert kaptam. De ez egyáltalán nem foglalkoztat. Minden nap felkel a nap, amikor őt látom. És ami még fontosabb: újra megbízik bennem.

Március 9. Ma volt az utolsó nap, amikor bementem közéjük. Az utcán már nem igazodom el, egyre sötétebb minden. Helyette itthon ülök. Anyu folyton sűrög-forog körülöttem. Már-már zavarbaejtően. Azt hiszem, megértettem, hogy miért mondta mindig: ne aggódj, ez nem az, amire gondolsz. Tudta, hogy elérkezik majd az a pillanat, amikor az ő kisfia megvakul. Ő ugyanúgy félt ettől a pillanattól, mint én. Talán jobban is, és ezért mondta mindig olyan türelmesen és kedvesen. Néha hallom az elcsukló hangján, hogy még mindig fél. Ilyenkor csak megfogom a kezét, és azt mondom: olyan jó itt nekem!

Március 13. Ma meglátogatott Luca. Nagyon erőlködött a szemem, mert folyton látni akartam arcának minden kicsi rezdülését. De minél jobban törekedtem, annál jobban könnyezett a szemem, így folyton be kellett csuknom, percekre. Azok a percek óráknak tunk. Mesélt az elmúlt hétről. Elmondta, hogy sikerült befejeznie a márványasztalon lévő virágcsokor rajzát. És még a virágok sem hervadtak el.

Kérdezte, hogy vagyok. Először nem is tudtam, mit feleljek. Aztán csak azt mondtam, hogy örülök, hogy itt van.

Azt hiszem, megtanultam elviselni a fájdalmat, ami egyre gyakrabban próbál megijeszteni és emlékeztetni egy közelgő időpontra. Egy lépcsőfokra, amire lépve az összes addigi lépcsőfok elérhetetlenné válik. Egy pillanatra, amikor minden más pillanat végtelen távolinak tűnik majd; amikor a megfoghatatlan idő-szigetek magányosan elhúzódnak az én pillanatamtól. Mindez ijesztő, mégis úgy érzem, hogy ez az eltávolodáshoz, elmúláshoz vezető út közelebb hoz lényem legbelsőbb igényéhez: segít meglátnom másokat. Kezdem átérezni, hogy az egyetlen útja, hogy a halál végtelen szétvetésében valami biztosat megragadjak, mások boldogságának keresése. Szétvethet az elmúlás, darabokra zúzhat, elveheti tőlem mindazt, amit a teremtés nagyszerűsége nekem ajándékozott, elvehet tőlem mindent, kivéve egyet: az én szüntelen keresésemet. És hiszem: ez a keresés mások által alkothat majd új egészet.

Március 17. A családom végtelenül odaadó. Egyre kevesebbet látok, próbálok hangok alapján tájékozódni. De reggel még mindig érzem, ahogy rám süt a nap, kér, hogy ne adjam fel. A húgom mosolyát is látom, bár időnként a kacaját látom mosolyának, de akkor is, látom, hogy mosolyog. Édesanyám mindig megsimogatja a homlokomat. Most már én is az övét.

Március 27. Elérkeztem az utolsó bejegyzéshez. Három napja ágynak estem, lázálmok gyötörtek. Nehéz volt úrrá lennem rajtuk. Tegnap előtt délután elvesztettem az eszméletemet, a családom nagyon megijedt, kétségbeesetten próbáltak felébreszteni. Szólongattak, mire én válaszoltam: „itt vagyok!”. De a szememet nem nyitottam ki. Hogy a becsukott szemhéjam védte a beteg szememet, úgy őriztem én is egy fénysugarat, amit megtalálni véltem.

Ma délután leültél az ágyam mellé, és megfogtad a kezemet. Tudtam, hogy te vagy az. És ahogy átöleltél, megint csak tudtam, hogy te vagy az. És amikor azt mondtam „ne hagyj itt”, akkor is tudtam, hogy te vagy az. Kinyitottam a szememet. És amit utoljára láttam, az nem csak a legszebb tekintet, nem csak a legkedvesebb tekintet, nem csak a leggyengédebb tekintet volt, hanem a legőszintébb fénysugár, ami sötétlétségből világosságot teremthet.

Luca felszállt egy pesti buszra. Hogy miért, hova és mikor, értelmetlen kérdések, ellenben az, hogy mivel szállt fel arra a bizonyos buszra, már egyáltalán nem az. Egy könyvvel a kezében: világos barna borítóján néhány ráfolyt tintacsík. Félig látszik is a nagybetűs aranyszínű felirat: „NAPLÓ”, de csak félig, mert valaki csúnyán átsatírozta; olyan erőszakosan, hogy a sok-sok kétségbeesett vonás nem takarta el teljesen a betűket. Igen, satírozás, és az új cím, kisbetűkkel, de olyan nyúltakkal, hogy csak úgy ordítottak a betűk: „miért?”.

És a lány elmosolyodott, csak úgy ragyogott a napfényben.

Ezért.

Ausztráliából jöttem...

Ausztrália. Egy ország, amely az álmok, vágyak világában, elérhetetlen távolságban található a hétköznapi ember számára, már csak az irdatlan távolság leküzdése okán felmerülő költségekre tekintettel is.

Aztán érkezik egy konkrét meghívás (nem csak olyan szokásos: ha felénk jársz, feltétlenül ugorj be...), amely párosul családi segítséggel (az utazás költségei tekintetében, bizony jól jön, ha egy egyetemi oktatónak jól kereső fia dolgozik a magánszférában), és máris landol a háromszázegynéhány személyes Boeing Sydney repülőtérén, az ausztrál nyárban.

Európai szemmel elképesztő méretek és számok: Ausztrália mintegy 7,8 millió km² területe, 20 millió lakosa (melynek mára csak elenyésző, 1,6%-a az őslakos), a Sydneyben élő mintegy 4 millió szigetlakó számára rendelkezésre álló 1/6 Magyarországnyi terület, országon belüli városok közötti több ezer km-es távolságok, autópályák, melyeken km-ek ezrein autózhatunk élő populáció jelenlétének észlelése nélkül (értsd: még benzinkút sincs, sem telefon, sem villany...). És persze ezer minden más: Ausztráliát, az álmok világát, a maga valóságában volt lehetőségem 3 hétig lakni, élni, feltöltődni mindazzal, amiben itt Európában oly sok hiányt szenvedünk. Tolerancia, megértés, barátság és segítőkészség, a másik elfogadása és támogatása, mindez a terrorfenyegetettség nélkül, egy különleges világban, amelynek európai léptékkal mért múltja csak néhány száz évre tekint vissza.

A „University of Western Sydney” vendégeként egy nyári továbbképzésen néhány napig érezhettem közeli az ausztrál felsőoktatás adottságait, sajátosságait, és persze óhatatlanul összehasonlításokat téve azon gondolkodtam,

mi lett (lehetett) volna, ha mondjuk 20 esztendővel ezelőtt járhatok erre... Persze az idők változnak, és mint tudjuk, a „ha” nem történelmi kategória.

A hivatkozott egyetem Ausztrália negyedik legnagyobb felsőoktatási intézménye, mintegy 35 000 hallgatóval, 6 különböző kampusz területén található, a város központ-jától számított mintegy 50 km távolságban, itthoni fogalmak szerint zöldmezős területen, távol minden zavaró tényezőtől. Megközelíthető autóbusszal, bármi egyéb járművel, amelyekből a nyári szünetre tekintettel most csak néhány volt található az egyetem területén.

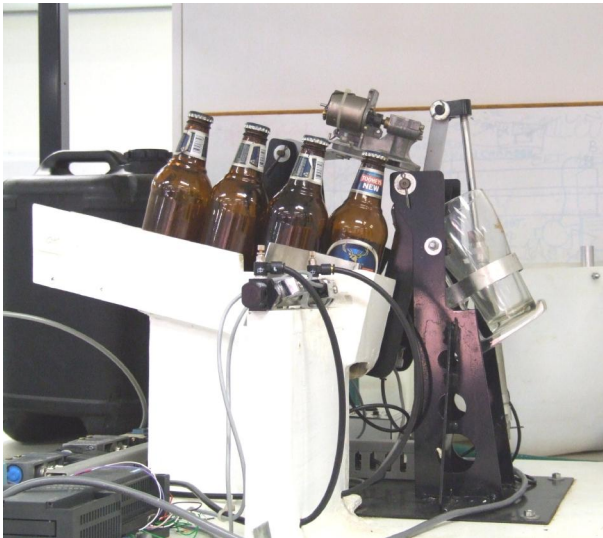
Az oktatás „iskolákban” folyik, melyekből 20 különféle működik az egyetemen, nagyjából megfelelve az itthoni kari felépítési rendszernek. Nekem a „School of Engineering” meglátogatására volt lehetőségem (itt rendezték a kísérleti mechanika területén a szemináriumot), egy kicsit bepillantva az ott folyó képzés struktúrájába, adottságaiba, felszereltségébe, és abba a miliőbe, ahol a BSc hallgatók képzése folyik. A „mérnök-képzési iskola” 9 független egységből áll, felépítése fogalmilag hasonló a mi tanszéki rendszerünkhöz. Elektronika, számítástechnika, telekommunikáció, robotok, és mechanizmusok, ipari tervezés, környezetvédelem, talán ezek a legjelentősebb oktatási egységek ebben az iskolában.

A BSc képzés alapvetően 4 éves (vannak azonban ettől eltérő képzési idejű szakmák, rövidebb, és jelentősen hosszabb, pl. akad 6 éves is) kreditrendszerű oktatási formában történik. A kreditpontszámok meghatározásának alapja a tárgyra fordított heti kontaktórák száma (előadás, gyakorlat, laboratóriumi foglalkozások együttes óraszám az adott tárgyból), amelyhez ugyanennyi órát hozzátesznek egyetemen kívüli felkészülésre. Ennek megfelelően egy 10 kredites

tárgy kontakt óraszám 5, amihez 5 óra felkészülési idő tartozik. Természetesen, ezek átlagszámok, azonban jellemző módon ez az eljárás képezi a kreditpontszám kiszámításának alapját. Ennek (és más, itt közvetlenül nem említett tényezők okán) megfelelően az európai és az ausztrál rendszer közvetlenül nem csere-szabatos, amelyet úgy hidalnak át a különböző, egymással szerződéses kapcsolatban lévő intézmények, hogy megállapodásokat kötnek egy-egy tantárgy, tantárgy-csoport intézmények közötti kölcsönös elfogadására (tematikák megfeleltetését követően), amely eljárás alapját a vonatkozó tárgyak szakmai tartalma képezi. Ilyen módon számos európai, német egyetemmel, néhány angol és írországi intézménnyel épültek kölcsönösségi alapon kapcsolatokat, diák és oktató csere tárgyában egyaránt.

A BSc képzés felépítése, tantárgyszerkezete a mérnöki iskolában rendkívüli módon gyakorlat orientált. Ennek egyik eleme az 5., 6. félévbe kötelező, 12 hetes ipari gyakorlat. Megszerzésére a hallgatók kötelezettek, lehetőség szerint általuk választott alkalmas ipari objektumban. Amennyiben erre nincs lehetőségük, az egyetem kijelöli számukra a befogadó intézményt, és gondoskodik ottani foglalkoztatásáról.

Az egyes tárgyak elméleti oktatási struktúrája is némiképpen különbözik a hazai, megszokottól. A diákok egy tényleges szerkezet (mérnöki objektum) megismerése kapcsán sajátítják el azokat a mechanikai, gyártástechnológiai, konstrukciós, alakadási, stb. ismereteket, amelyeket mi, a hagyományosnak nevezhető oktatási struktúránkban több tantárgy elkülönült oktatásával valósítunk meg. Azaz, egy mechanizmus kapcsán a hallgatók megismerik a vonatkozó gépelemes (szerkezeti és építési) alapelveket, ugyanitt meghallgatják a szükséges mechanikai, szilárdsági, méretezési tudnivalókat, ha kell, dinamikai, lengéstan kérdéseket is tárgyalnak. Mindent, ami a konkrét szerkezet működésének megértéséhez, funkciójának (funkcióinak) átlátásához szükséges.

A gyakorlat-orientált szemlélet kézzel fogható a képzés gyakorlati, valamint laboratóriumi foglalkozásaiban egyaránt. A hallgatók tanulmányaik során több tárgyból, kiscsoportos (team, 4...6 fő) beosztásban olyan megoldandó feladatokat kapnak, amelyeket az elképzelések kialakításától, a megvalósítás egyes fázisain át a kész prototípus elkészítéséig végigvisznek. Ennek eredményeként a megvalósított termékek sorában találhatunk mikroprocesszoros vezérlésű, akkumulátoros működésű porszívó automatát, amely mielőtt lemerülne, megkeresi a legközelebbi áramforrást, és csatlakozik hozzá. Hasonlóan megvalósított termék az üveges sör nyitására szolgáló automata, melynek feladata pohárba önteni a nedűt oly módon, hogy a folyamat során annak habja nem szabad, hogy a pohárból kifolyjék... Elkészült, hallgatók által kivitelezett termék, az elképzeléstől a megvalósításig. Hasonlatos, a Tanszékünk által oktatott Géptervezés tárgy projekt rendszerű megvalósításához, kiegészítve a terv valóságban történő elkészítésével, és annak működőképes bemutatásával.

Az oktatás feltételei, a tanterem, laboratóriumok felszereltsége igen korszerű, és magas színvonalú. Valamennyi oktató laboratórium a hallgatók rendelkezésre áll, abban effektív munkát végeznek, a számítógépes modellezéstől az elkészült tervek számítógép vezérelt megmunkáló központokon történő legyártásáig. Fémek, műanyagok, azokhoz tartozó megmunkáló egységek ugyanúgy az

oktatás részét képezik, mint a mechanizmusok vezérlésének, működésének elsajátítására létrehozott intelligens szerelő robot sor. A rend, a tisztaság, számunkra felfoghatatlan mértéke olyan megnyugvással tölti el a szemlélőt, ami ritka alkalom egy hazai egyetemi oktató életében.

Számos demonstrációs eszköz is segíti a hallgatók munkáját, melyek között megtalálhatók a klasszikus ismereteket

nyújtó, mintegy 40 esztendő konstrukciók, valamint a legmodernebb, számítógép vezérlésű modellek egyaránt.

Finanszírozás, tandíj. Mindenhol sarkalatos kérdés, ne gondoljuk, hogy csak nálunk dül a vita annak vonatkozásában, ki finanszírozza a felsőoktatási képzésben résztvevők tandíját (az nem kérdés, hogy legyen-e, hiszen mindenki fizet tandíjat valamilyen mértékben, előmeneteltől függően, de kap (kaphat) ösztöndíjat is, szintén ennek függvényében). Ottlétemkor, 2007 januárjában vezető publicisztikai hír, éles vita folyt ezzel kapcsolatban, melynek számos hozzászólását is módomban volt nyomon követni. Egyöntetű a vélemény – amely egyébként megfelel a követett gyakorlat-

nak is – hogy a felsőoktatás finanszírozását részben a tandíjakból kell megoldani, persze nem a hallgatók közvetlen befizetésével. Erre vonatkozóan kidolgozott modellek léteznek, ami szerint alkalmas kölcsön konstrukciók szolgálnak a tandíjak kiegyenlítésére, melyek visszafizetésének mértéke és üteme a végzett hallgatók anyagi előmenetelének függvénye. A konstrukciók hosszú lejáratúak, állami garancia is tetten érhető, és mindenképpen figyelemmel van az anyagi lehetőségekre. Ebben a tekintetben nincs vita, hiszen a felsőoktatás ellehetetlenülése, visszafejlődése a tét, és ilyen értelemben kézzelfogható az egyetértés a tandíj szükségessége tekintetében.

Búcsúzóul szeretnék bemutatni egy jól ismert, Sydney-re jellemző képet, az Operaházról, amelynek persze van egy olyan különlegessége, amely csak ennek a képnek a sajátja, miszerint ezt nekem volt módom és lehetőségem ottlétemkor elkészíteni (és akkor még a különleges állatokról, csodálatos madarakról szó sem esett a beszámolóban, talán egy másik alkalommal).

Amennyiben felkeltettem tisztelt olvasóim - elmondottakkal kapcsolatos, bármely témához köthető – érdeklődését, mindenkinek szívesen állok rendelkezésére utazásommal kapcsolatban további részletekkel.

Borbás Lajos

Gyárlátogatás a RÁBA Futómű Kft-nél

A Gépjárművek Tanszék jóvoltából 2007. 04. 27-én gyárlátogatást tartottunk Győrben az Audi Hungária Motor Kft-nél és RÁBA Futómű Kft-nél. Írásomban a RÁBA Futómű Kft-nél szerzett élményeket foglalom össze röviden.

Először is néhány szó dióhéjban a RÁBA Futómű Kft-ről, amely a RÁBA Járműipari Holding tagja.

Röviden az adatok (nem auditált adatok):

Árbevétel 2006:		USD 153,365 m
Export arány 2006:	85 %	
Beruházás 2006:		USD 8,5 m
Alkalmazottak száma:	1676	
Tulajdonos Rába Járműipari Holding Nyrt.	100%	

A RABA Futómű Kft legnagyobb piaca az USA. Ide komplett hidakat (egy és kéttengelyes kivitelben) is szállítanak a MARMON-HERRINGTON-nak, melyek polgári célú alkalmazásokra kerülnek nehéz tehergépjárművekhez, illetve terepjárókhoz, mint például a FREIGHT-LINER, WESTERN STAR, STERLING, stb. De szállítanak az USA hadseregének is hidakat, melyeket többek között az Irakban használt újonnan kifejlesztett aknabiztos terepjárókban használnak.

Nem kis büszkeségünkre szerény kis országunk az egyetlen beszállítója az ilyen tengelyeknek, mivel más gyártó nem tudta teljesíteni a kritériumokat. Szállítanak még alkatrészeket és részegységeket is különböző futóművekkel foglalkozó cégeknek, mint például a VOVLO-nak, SCANIA-nak, ZF-nek, BPW-nek, stb. Ismét csak büszké lehetünk a JOHN DEERE-rel közösen fejlesztett tengelyre, mely a világ legerősebb traktorának az alkatrésze és egyben a RÁBA Futómű Kft.-nél gyártott

legnagyobb alkatrész, összeszerelve 2 tonnát nyom. De például a CLAAS XERION-nak a futóművét is itt gyártják, ami jelenleg a CLAAS cég legmodernebb vontatója hidraulikus összerék-kormányzással. Természetesen buszokhoz is szállítanak első, illetve hátsó hidakat bármilyen igényt kielégítve. Ez annyit jelent, hogy első független felfüggesztést gyártanak midi buszokhoz, illetve nem merőleges behajtású hátsó hidat is gyártanak a megrendelő igényei szerint.

Délután 1 óra magasságában érkezünk a RÁBA Futómű Kft.-hez. A személyre szóló beléptetés után következett egy megközelítőleg 1 órás előadás a RÁBA Futómű Kft.-ről és a gyártott termékekről. Ezután csoportbontás következett. Én abba a csoportba kerültem, mely a kovácsüzemet tekintette meg, a másik csoport az öntödébe ment. A kovácsüzem 21400 m² alapterületű a 245000 m² beépített területből. Az üzembe belépve a csoportvezető a gyártási folyamatnak megfelelően először a gyorsdaraboló gépet mutatta meg. Az acélrudak vonaton érkeznek az üzembe 7-8 méteres hosszal. Ezeket darabolják fel olyan 40-50 cm-es darabokra, melyeknek tömege 45 kg. Innen a darabok a különböző kovács- és présgépekhez kerülnek. A gépeknél indukciós kemencében hevítik fel az acél-darabokat megközelítőleg 1200°C-ra. Először egy 630 tonnás sajtolót néztünk meg, mely két menetben alakította ki a differenciálmű-ház félt. A munkafolyamat ideje kb. 35-40 másodperc. Ilyen gépből az üzemben 3 darab van, természetesen különböző szerszámokkal. Innen átmentünk egy 1000 tonnás előrefolyató géphez. Ebből a gépből 2 darab van az üzemben. Ez egy menetben alakította ki a tengely-csonkokat. A munkafolyamat itt sem volt több mint 35 másodperc. Voltak gépsorok is, szám szerint 3, melynél minden egyes alakítási folyamatot külön kalapács végzett. Ezekkel készítették a merev első hidakat, kúp- és tányérkereket, bolygó-műveket. Az üzemben készülnek egyébként még mellső tengelyek, tengely-csuklók, irányzó- és nyomtávkarok, tengelyek, fogaskerek. A legnagyobb gépsor sajnos a dugattyú meghibásodása miatt állt. Ebből a gépből a csoportvezető elmondása szerint a világon 2 darab van. Ehhez a sorhoz tartozott saját hőkezelő is. A hőkezelő részleg a kalapácsok mellett volt a csarnok másik felében. Itt a gépsorokkal lehetett izotermikus

lágýtást, normalizálást, edzést végezni. Kérdésünkre a csoportvezető elmondta, hogy ezek a gépek 35-40 évesek így a rendelkezésreállási tényezőjük 60-65%. Egyelőre csak kisebb javításokat végeznek rajtuk, mert egy nagyjavítás megközelítőleg 3-4 hónapot vesz igénybe, de ennyi időre nem tudnak egy gépet se leállítani a nagyszámú megrendelések miatt. Új gépnek, vagy gépsornak beszerzése és üzembeállítása pedig majdnem ugyanennyi időbe tart, nem is beszélve a horribilis bekerülési értékekről, ami jelenleg 1,5-2 milliárd forint.

45 perc „bolyongás” után a kovács-üzemből átmertünk az összeszerelő csarnokba. Itt megtekintettük a különböző tengelyek összeszerelő sorát és munkafolyamatát. Külön összeszerelő sorok voltak, ahol szerelőpárok dolgoztak. Természetesen vannak olyan állások is, ahol állandó munkákat végeztek, mint például a kerékagyakba a csapágycsapágyak besajtolása, a csapágycsapágyazás távtartóinak köszörülése. Az összeszerelő állásokon a szerelőknek egy műszak alatt 3, a bonyolultabb futóművekből 2 darabot kellett elkészíteni. Minden álláson ki voltak függesztve az összeszerelendő futóművek összeállítási rajzai. Erre azért van szükség, mert olyan nagyszámú az előállított futóművek típusa, hogy ezt fejben tartani lehetetlen. Ottjártunkkor éppen a MARMON-HERRINGTON-nak,

a CLAAS-nak, JOHN DEERE-nek és persze „saját felségjelzésű” hidakat szereltek össze. A szerelők egy állványra helyezett csupasz híddal kezdik az összeszerelést, amely az idő előrehaladtával ölt fokozatosan alakot. A készremunkált alkatrészek az állások mellett raklapokon találhatók. Azért dolgoznak párban, mert vannak olyan munkák, amelyeket egyedül nem lehet elvégezni. Az összeszerelt hidakat feltöltik olajjal, és egy járató padra szerelik. A hidak mozgását a mennyezetre szerelt futódarukkal oldják meg. A padokon vizsgálják, hogy nem ereszt e valahol a tömítés, nem ráz e nagyon, nem hangozabb e a kellenél. Itt típustól függően 10-20 percen át járatják a tengelyeket. Innen egy medencébe helyezik a hidakat és az olajbetöltő nyíláson keresztül 0,2-0,4 bar nyomáson levegőt nyomnak beléjük. Itt sehol se szabad, hogy légbuborék látszódjon. Ezek természetesen már a végellenőrzéshez tartoznak hozzá. Az ellenőrzést és a minősítést erre külön jogosítvánnyal rendelkező személy végezheti csak. A csoportvezető elmondása szerint az üzemben erre a feladatra csak egy személy jogosult.

A szerelőcsarnokban tett látogatásunk közel egy órát tett ki. Innen már hazafele vezetett utunk „érzékeny búcsút” véve vendéglátóinktól.

Számomra nagy élmény volt a RÁBA Futómű Kft.-nél tett látogatás, mert egyfelől nem jártam még kovácsüzemben, másrészt így előben lehetett látni a munkafolyamatokat, melyekről Szerkezeti anyagok és megmunkálások nevű tantárgyból tanultunk. Az idő rövidsége miatt sajnos az egész üzemnek csak töredékét láthattuk. Az egészet bejárni egész napos program, remélem legközelebb alkalmunk lesz mindent látni.

Brutál

Rakparti Szlalomparty avagy autózás a bóják között

Másodéves közlekesként tavaly először mentem ki a rendezvényre. Sokat hallottam már róla és nagyon kíváncsi is voltam rá. Többet kaptam, mint amit vártam. Ezzel ott akkor el is dönt, hogy idén sem fogom kihagyni.

Először is szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki bármivel is hozzájárult verseny megrendezéséhez: az egyetem vezetésének, akik a helyszínt biztosították, a kar Programszervező Bizottságának, akik a színvonalas lebonyolításért feleltek, a megjelent versenyzőknek a látványos showért, a jó időnek és nem utolsósorban a kilátogató nézőknek (köztük rengeteg közlekesnek), akik a rendezvény nagyságát jelképezik.

Egy teljesen átlagos vasárnapnak indult az a bizonyos nap is, de nem a Műegyetem rakpart Központi épülete előtti parkolóban. Bár a 4-es metró építése itt is okozott némi nehézséget, de akkor miért hívnák hön szeretett karunkat Közlekedésmérnököknek, ha még egy ilyen apróbb logisztikai problémát sem tudunk megoldani. Olyan meg nem lehet, hogy elmarad a Rakparti Szlalomparty. Kissé furcsa volt ugyan, hogy a Föld Napja alkalomból megrendezett Critical Mass kerékpáros felvonulás mellett mi nem éppen a környezet megóvását hirdettük, de legalább mindenki megtalálta a hozzá legközelebb álló programot, akár két, akár négy keréken.

A szokásokhoz híven most is reggel kilenckor kezdődött az „örület”. Ezért keltem én is kora reggel és igyekeztem fényképezőgéppemmel felszerelve a helyszínre. Ugyan ilyenkor még elég kevesen vannak kint, de lelkes autófanok nélkül nem kezdődhet el. Viccet félretéve, a verseny előtt ilyenkor lehet végignézni a nevező járműveket. Ebben idén sem volt hiány. Mindennel indultak itt, aminek 4 kereke volt és kőolajszármazékon hízalt lovacskák húzták. Volt itt amatőr indulótól kezdve vérprofi autóversenyzőn át mindenki. Nem volt különösebb kritérium, hacsaknem a szenvedély, mert anélkül senki ne is próbáljon nevezni. Az ilyen versenyeken

mindig megtalálhatóak a szocialista ipar gyöngyszemei, élén a Trabantokkal és Ladákkal, de a modern technika is megmutatkozott jó néhány BMW (köztük M3-as alapokra épített versenyautó) és egy igazán gyönyörű Mitsubishi Lancer Evo VIII képeben. Nehéz lenne itt mindet felsorolni, mert nagyon sokféle jármű megjelent, és nem célozom a nevező összes járművet leírnom. Aki kint volt, annak úgy is fölösleges (sőt annak az egész cikk az, mert szavakban igen nehéz leírni az élményt), aki meg nem, annak meg nem szeretném, ha nyála az újság lapjaira folyna. **J** Maga a szlalom csak a másodlagos szerep, az igazi a közönség szórakoztatása volt és biztos állíthatom, hogy ebben idén sem volt hiány. A látványos autózás már majdhogynem alapelvárás... legalább is a szigorú közönség részéről. Még a kisebb kategóriák elsőkerék hajtású autói sem voltak ez alól kivételek (hál' istennek). Nagyon kitettek magukért és öröm volt nézni, ahogy egy-két Trabant tulaj milyen elszántsággal tekeri a kormányt. Majd következtek az igazán nagy vasak hátsókerék hajtással. Azt hiszem, ezt nem kell senkinek sem magyaráznom, hogy mit jelent (broadside ezerrel **J**). Néha-néha egy-két versenyző kicsit szűknek találta a kijelölt pályát, melyet a kordonok tologatásával adta a szervezők és nem utolsósorban a nézők tudtára, de komolyabb sérülés nem történt. A biztonságot kell elsődleges szempontként figyelembe venniük a nyomvonal kitalálóinak, de minden igyekezetük ellenére az autóversenyzés még mindig veszélyes sport, ezt nem szabad elfelejtenünk. A Ladák még csak-csak pályán tudtak maradni a poros aszfalton és a bójákat szabályosan és nem utolsósorban látványosan kerülgetve teljesíteni a szakaszt. Az igazán erős BMW-knek ez már nehezebben ment. Az ütemterv-

re fittyet hányva már rögtön az elején egy kis freestyle-lal kedveskedtek a kordonok mögött nézelődőknek. Úgy gondolom ezért nem haragudott meg senki. Az igazán nagy show-t mégis az Evo VIII és egy különleges „Lada” szolgáltatta. A Mitsubishi 280 lóerejével és állandó összkerék hajtásával valami olyasmit mutatott, amit szavakkal már tényleg nem lehet leírni, látni... érezni kell. A másik járművet meg csak karosszériája miatt nevezném Ladának. Az építői a gyári 1500 cm³-es soros négyhengeres blokk helyére egy 3000 cm³-es V6-ost építettek 248 sátáni pacival és még egy kis nitro töltettel is megspékeltek. És hogy mit lehetett ebből látni a pályán? Leginkább csak a két hátsó gumi fogyását mutató füstöt, de igazi élmény volt a javából.

Már a nap kezdett eltűnni a K épület mögött, de a lelkesedés nem fogyott. A délutáni második futamot követően még az igazán lelkesek (akinek még volt benzin a tankban, és fölösleges, még el nem használt kereke **J**) kimehettek a pályára és megmutathatták, hogy mit tudnak. Ezt leginkább jó néhány hátsókerék és az aszfalt burkolat bánta, no meg a megszállott közönség ruhája, de akkor ez senkit nem érdekelt. Legfeljebb otthon próbára lehetett tenni a reklámokból ismert intelligens mosóporokat, és a közelgő Anyák Napja alkalmából némi bosszúságot okozni vele a család idősebb hölgytagjának. Egy tanult kollégám fogalmazta meg nagyon találóan: „az arcom leégett, a fogaim között por, a tudómban gumimaradványok... de megérte... jeeeeeeee”.

Tényleg óriási örület volt. Jövőre is biztosan itt leszek és remélem, hogy közületek is sokakkal találkozom. Addig is bírja ki mindenki!

Ispán

Kritikus Tömeg avagy élet két keréken

Százezer kerék, azaz ötvenezer kerekpáros. Ennyien tekertek a Kritikus Tömegben idén a Föld Napján, április 22-én, Budapesten. Szervezőként sem gondoltam volna, hogy a korábbi évekhez képest ilyen hirtelen ugrással elérhető ez a szám, ám bár a napi kerekpárosok száma a duplájára nőtt az elmúlt években a fővárosban.

A Föld Napján (vagy az ahhoz legközelebb eső hétfégén, most épp szerencsés módon vasárnapra esett) évek óta rengeteg környezetvédelmi programot szerveznek, hogy tudatosabb életmódra formálják a lakosságot. Ezek közül a legnagyobb a Critical Mass (Kritikus Tömeg) elnevezésű biciklis felvonulás, amelyet évente két alkalommal rendeznek meg: a már említett Föld Napján (április 22.) és az Európai Autómentes Napon (szeptember 22.). Tavaly szeptemberben a budapesti események miatt elmaradt a rendezvény, ám idén újra nyeregbe pattantak a kritikus városi cangások, és ismét saját rekordját megdöntve lett a világ legnagyobb kerekpáros felvonulása a Critical Mass Budapest, amely nem mellesleg az 1956-os forradalom óta Magyarország legtöbb embert megmozgató civil, pártpolitikától mentes megmozdulása.

A Critical Mass nemzetközi története 1992-re nyúlik vissza. Az Egyesült Államokban, San Francisco-ban 48 bringás vonult fel, hogy felhívja a városvezetők figyelmét a biciklis közlekedési alternatíva jelentőségére. Az először fentről figyelmen kívül hagyott megmozdulás egyre nagyobb népszerűsége tett szert és terjedt el világszerte: ma már több száz városban havi rendszerességgel több tízezer vonulnak fel. De egyszerre összesen sehol sem annyian, mint fővárosunkban. Budapesten hivatalosan először 2004-ben rendeztek CM-et. Előtte is voltak kiemelt biciklis megmozdulások, felvonulások, futárverseny, pár száz, esetleg ezer résztvevővel. És létezett a Critical Mass fogalma is korábban, amikor a rendező „kemény mag” néhány tagja vett kicsit birtokba bejelentés és biztosítás nélkül néhány utcát egy kis tekerés erejéig. 2004 szeptemberében – ma már a felvonulók között pedálozó – Demszky Gábor főpolgármester döntése, miszerint az autófor-

galom zavartalansága érdekében a hétköznapi eső Autómentes Nap rendezvényeit áthelyezte hétfégre, tette fel az i-re a pontot. A szervezők felhívására és utólagos megdöbbenésére, mintegy 4000 kerekos jelent meg a felvonuláson. A sorra következő vonulásokon a résztvevők száma megduplázódott, 2005 szeptemberében már 20 ezren kerekéztünk át a félig lezárt városon. A tapasztalatok és a felvonulók számának növekedésével az útvonal is módosult, bővült az évek során, idén a már tavaly kipróbált pesti és budai alsó rakpartok, majd a Lánchíd és Andrássy út szolgáltak felvonulási helyszíneként, végül a városligeti Petőfi Csarnok mellett zenés „piknik” zárta az eseményt.

Jómagam hatodszorra, szervezőként másodszorra vettem részt CM-en. Az egész rendezvényt egy szimpatizánsokból álló közösség szervezi egy internetes blog-alapú weblap segítségével. A szervezők is jórészt az itteni felhasználók, hozzászólók közül kerülnek ki, akik közt sok a futár, illetve a munkába vagy suliba bringával járó, a városi kerekpározás gyakorlati oldalát ismerő lelkes aktivista. Ezúttal 350 szervező koordinálta az eseményt, akik számára a felvonulás három órával korábban kezdődött a részletes feladat-megbeszélés miatt. A tavalyi posztomat sikerült ezúttal is megkapnom, mely a Kodály körönd egyik átkelőhelyének biztosítása volt negyedmagammal: a biciklis tömeg időnkénti megállításaival szabad utat engedni a gyalogosoknak. Ez fontos, mivel a kerekpáros nem akar szükségtelen akadálya lenni a gyalogos fővárosinak, éppúgy az autósoknak sem; csupán fel akarja

hívni a figyelmet a közlekedésben való egyenrangúságára. (Figyelemre méltó volt az Emberibb Parkolásért Mozgalom szintén aznapra szervezett demonstrációja, amelyen a parkolás mellett a biciklizés rájuk erőltetése(!) ellen tiltakoztak 7(!) autóval). A felvonulás gyors és hatékony lebonyolítása miatt volt szükség a rengeteg szervezőre, hogy mindenütt zökkenőmentesen, a lehető legkisebb torlódásba ütközzön az épp nem kereköző budapesti lakosság. Az utólagos rendőrségi és civil visszajelzések alapján ez sikerült is: mindenütt szinte várakozás nélkül átjutottak az út másik oldalára a gyalogosok és a Combino-k is csak pár perces várakozásnak voltak kitéve a vasárnap délutáni gyenge forgalomban. Elvégre a 14 km-es útvonalon az ötvenezer bringás 2,5 órán keresztül vonult, a Petőfi- és Lánchidat is körülzárva utolérte saját magát. Örültem, hogy ennek a gépezetnek egyik mozgatórugójaként én is részese lehettem a felvonulás sikerének. Mert nagyon fontos, hogy milyen képet látnak rólunk; hogy nem egy, a várost órákig megbénító káosz képe legyen az emberben, ha a CM-re gondol. Hanem egy olyan, egyre növekvő érdeklődéssel bíró civil megmozdulás, amely azért küzd, hogy felhívja a figyelmet a városi kerekpározás mostoha helyzetére, környezetpolitikai és várostervezési jelentőségére és el tudja érni, hogy évente ne 1-2 km, hanem 20-30 km bicikli-út épüljön városunkban. Nem is olyan messze, Bécsben ezer kilométeren felüli a bicikli-utak hálózatának hossza. Budapesten 160 km. Talán elindult valami.

PChris

Critical Mass

Már megint egy több ezres kerékpáros felvonulás. Ezt harsogta egész nap a tévé, rádió, Útinform, Internet. Persze aki „sehallselát”, az autóba ült, dugóban araszolt. De miért is? Miért kell évente kétszer a legtöbb nagyváros forgalmát órákra megbénítani? Van ennek bármi célja, vagy eredménye? Egyáltalán mi is az a Critical Mass?

Talán kezdjük az elején. Az Egyesült Államokból, San Francisco-ból indult a mozgalom, az ottani futárok kezdeményezésére kezdtek több ezres vonulásokat tartani nyomásgyakorlásként a kerékpárosok mostoha helyzetének felhívására. Az elnevezés pedig Ted White Return to the Scorch című, kerékpárosokról szóló dokumentumfilmjéből származik. A film egyik jelenetében George Bliss egy tipikus kínai jelenetet elemez, melyben a folyamatos keresztirányú autóforgalom miatt a lámpa nélküli csomópontban nem tudnak átkelni a kerékpárosok. Egyre csak gyűlnek, míg már annyian nem lesznek – ez a Critical Mass –, hogy egyszerre elindulva megállítsák az autósokat és átjutnak.

Budapesten már korábban is voltak CM-ek, ezek legtöbbször illegális, főként baráti társaságokból, futárokból álló vonulások voltak. Az első nagyobb demonstrációt maga a főpolgármester, Demszky Gábor váltotta ki azzal, hogy az autómentes napot vasárnap délutánra akarta átrakni az autósforgalom minél kisebb zavarása érdekében. Ekkor kb. négyezren vonultak

föl. Azóta több nagyváros csatlakozott, így idén már többek között Miskolc, Szeged, Debrecen, Győr, Kaposvár, Székesfehérvár, Nagyvárad és Marosvásárhely bringásai is demonstráltak. De pontosan miért is?

Elsősorban a kerékpáros infrastruktúra megépítéséért, fejlesztéséért. Lehesse kerékpárral biztonságosan közlekedni, azt tárolni a közintézmények, iskolák közelében. Egyenlő eséllyel induljon a városi közlekedésben a kerékpáros a többi közlekedővel szemben.

Másodsorban a közösségi közlekedés fejlesztését, hogy az annyira szeretett BKV még színvonalasabb szolgáltatással próbálja az autóból kiszállítani az azt feleslegesen használókat. Persze itt sokan fölhördülnek, hogy mi a felesleges. Pedig több tanulmány is kimutatta, hogy a budapesti autósok nagy része otthon hagyná az autóját, ha biztonságosan el tudna jutni bringával, vagy a BKV nem lenne olyan bűdös/ koszos/ lassú/ meleg (megfelelő rész aláhúzendő...). Márpedig ha ez a két összetevő meglenne, kevesebb lenne a szmog, a dugó, a belváros megszé-

pülhetne, több park, korzók, csilingelő villamos **J** tenné élhetőbbé azt.

A Critical Mass eredményeiről. Újjáalakult a Magyar Kerékpárosklub, Bodor Ádám személyében Kerékpárügyi Miniszteri Biztost jelöl ki a GKM, az Országgyűlésben kerékpáros frakció alakul, amelybe minden párt delegál tagot. De ami a legfontosabb: évről évre megduplázódik a kerékpárt a hétköznapiakon használók száma! És ezzel nem csak a döntéshozókra gyakorolnak nyomást a bringások, hanem a mindennapos dugókat és a BKV zsúfoltságát is enyhítik.

Talán az – idei Critical Mass-ra – ötvenezresre duzzadt budapesti demonstráció ad egy lökést a döntéshozóknak, és még nagyobb léptekben folytatódik a CM által kitűzött célok fokozatos beteljesülése. Mert ez nem csak a bringások életét könnyítené meg, ugyanúgy profitálnának belőle a városlakók, a BKV-t használók és az autósok is.

Tody

Katonai járművek

Az U-Boot

Kicsit vacilláltam, hogy a cikknek a szokásos „járművek” címet adjam, ugyanis most visszakalandozunk a történelem zordabb időszakába, mikor is a német haditengerészet minden idők „legeredményesebb” hadjáratát folytatta a víz alatt. A világ pedig a legnagyobb embervesztését is elkönnyelhette mind a német, mind az ellenséges erők soraiban, amit ez a műfaj valaha okozott. Vizsgáljuk meg közelebbről a II. világháború egyik ikonját, az U-Boot-ot.

Tehát tengeralattjárók. Az elnevezés onnan származik, hogy a németek is tudják azt, amit mi, hogy a kilométeres szavaikat kimondani nem egyszerű, pláne a hadiiparban, ahol mindig az egyszerűsítés a cél. Így lett U-Boot az Unterseeboot-ból, vagyis a tengeralattjáróból. Ez azt is jelenti, hogy német értelmezésben a jelenleg hadrendben álló 14 tengeralattjáró (meg a világ összes többi, rendeltetés szerinti vízfelszín alatti közlekedést lehetővé tevő járgánya) is U-Boot, míg egyéb nyelveken ennek hallatán csak a világháborús harceszköz ugrik be. Már ha beugrik akármi **J**. Valószínűleg ebben szerepe van a filmipar jeles, és egyáltalán nem jeles alkotásainak, melyek

ezt a témát dolgozzák fel. A legjobb ezek közül az U-Boot című film, ami furcsa módon német.

De mivel ez nem a Filmajánló, talán nézzük inkább az eszköz történelmét. U-Boot-ok mindkét világháborúban szolgáltak, az elsőben német, és osztrák-magyar egységek is futottak ilyen néven. A németek már akkor is azt a nemes célt tűzték ki maguk elé, hogy lehetőleg minél több (akár kereskedelmi) hajót semmisítsenek meg, de ezt a tengeralattjáró-ipar kezdetlegessége miatt közel sem tették olyan hatékonyan, mint egy háborúval később. A Nagy Háborúban elsődleges feladatuk volt az antant által már a háború legelején Német-

országra kivetett tengeri blokád kijátszása, és a blokádban szolgálatot teljesítő hajók megsemmisítése is. Miután viszont a császár 1917-ben kitalálta, hogy az U-Boot-jai igazából löhetnének mindenre, ami ellenségesnek tűnik, és a vízen van, kapásból víz alá is küldtek három amerikai kereskedelmi hajót. Ezért már az amerikaiaknál is betelt a pohár, és beléptek a háborúba, így a németek nem jártak túl jól a Korlátlan Tengeralattjáró Háborújukkal.

A „húsz éves fegyverszünet” után viszont ismét megjelentek a német tengeralattjárók. Mivel ekkor már nem hogy Osztrák-Magyar Monarchia, de Ausztria se volt, ezért innentől már csak a német

hadiflotta, a Kriegsmarine arzenáljában voltak csak U-Boot-ok. Az első világháborút lezáró Németországra nézve (is) aránytalanul szigorú Párizsi béke csak arra volt jó, hogy legyen mit kijátszani. Mivel a győztesek többek között a megengedett legna-gyobb vízkiszorítást is megsabták, Hitlerék titokban, valamint mindenféle tudományos kutatásnak, és békés célú fejlesztésnek álcázva folytatták az új generációs harceszközök fejlesztését. (Csak én látok hasonlóságot a mostani iráni atomprogrammal? J) Így, miután Európát 1939. szeptember 1-jén meglepték (?) egy újabb háborúval, ekkorra már szintén volt 57 bevethető tengeralattjáró a németek kezében. Az igazi termelés viszont csak a háború alatt indult be. Miután a németek az első világháborúhoz képest könnyedén megbirkóztak a franciákkal, máris lett kijárat az Atlanti-óceánra, így a tengeralattjáróiknak már nem a blokádok leküzdésére kellett összpontosítani. A háború első éveiben szédületes ütemben küldték hullámsírra a szövetséges hajókat, és legénységüket, (csak 1939-ben 147 brit kereskedelmi hajót, vagy az USA hadba lépése után fél év alatt több mint 600-at, csak az amerikai partoknál!) mígnem sikerült hatásos tengeralattjáró-ellenes taktikát kidolgozni, a német titkosító berendezés, az Enigma kódjának megfejtésével, mélységi bombák alkalmazásával, és a hajók konvojokba szervezésével. A konvojok ellen Karl Dönitz tengernagy vetette be az előző háború végén kiagyalt megoldást, miszerint a tengeralattjárók szétszórva keressék a konvojokat, majd miután egyet talál valamelyik, a többi is odarendelik. Ha együtt a csapat, az éj leple alatt semmisítse meg annyi hajót a konvojból, amennyit csak lehet, és még időben távozzanak is. 1942-ben 2094 szövetséges hajó esett áldozatul, de 1943-ban fordult a kocka, a szövetségesek (elsősorban az amerikaiak) felgyorsuló termelése, pl. az „objektum-orientáltan” 4 nap alatt elkészülő Liberty hajók segítségével.

Az U-Boot-ok elsődleges üzemanyaga a diesel volt, ezért az idejük nagy részét a felszínen kellett tölteniük. Veszély esetén sem merültek túl mélyre, csak periszkóp-mélységbe, ekkor a működést az addig töltődő akkumulátorok biztosították. Ekkor haladási sebességük is lecsökkent, és tájékozódni sem tudtak olyan jól. A legismertebb VII-es típus, amelynek számos módosí-

tott verzióját vetették be a háborúban, víz alatti hatótávolsága maximum 175 km lehetett, de ekkor már nagyon fuldokolhatt a legénység odabenn.

Csak a későbbi, forradalmi megoldásokat felvonultató XXI-es típust szerelték fel hanglokátorral, amely így már víz alól is tudott támadást végrehajtani, és víz alatti sebessége nagyobb volt, – 17,7 csomó – mint a felszíni (15,5 csomó). Ezt a típust a szövetségesek legnagyobb szerencséjére már nem volt idő nagy arányban bevetni. A német mérnökök egyéb újításokat is terveztek a tengeralattjárókhoz, egészen a háború végéig. Ilyen újítás volt az a periszkóphoz hasonlóan működő „kémény” is, ami lehetővé tette a víz alatti diesel üzemet, és az égéstermék távozását, megnövelve így a merülésben eltölthető időt. A XXI-es előremutató technikai megoldásait mi sem igazolja jobban, mint az, hogy az amerikaiak, és az oroszok is ezt a típust vették alapul a fejlesztéseikhez az atommeghajtású tengeralattjárók megjelenéséig.

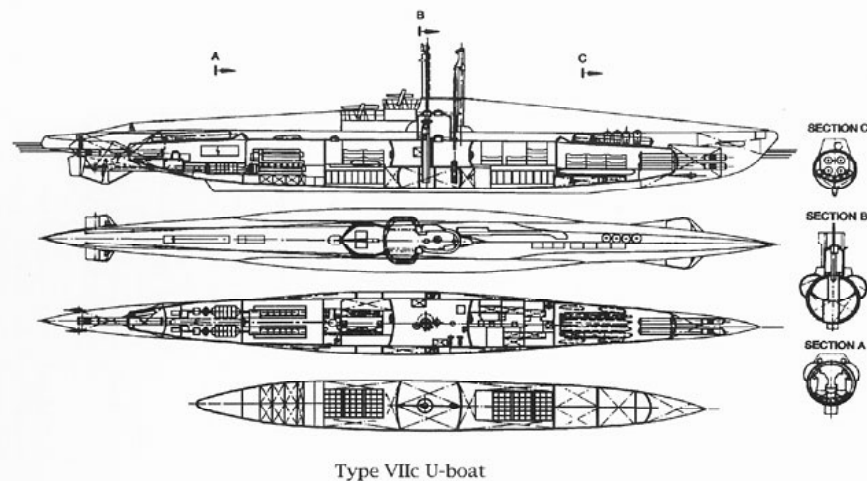
A fő fegyver a torpedó egy ilyen harceszközön. Az U-Boot-okon elterjedt volt az 533 mm-es torpedóvető, melyből a hajó elejébe több vetőcsövet építettek, és volt típus, amiben található volt vetőcső hátrafelé is, ha a legénység szeretne némi fejtörést adni egy üldöző naszádnak. A legtöbb alkalmazott torpedó lineárisan haladt, vizuális úton irányították a célpont

felé a vetőcsövet, aztán Feuer frei! Szerelték mechanikus robbanófejjel, ami ütközésre reagált, és mágneses fejjel, ami a hajótest mágneses mezejének hatására robbant a törzs alatt, kettétörve azt. Ez a típus nem volt üzembiztos, ezért ki is vonták őket. Később kifejlesztettek célkövető modelleket is, az egyik ilyen volt a szonáros, amely 400 m haladás után célba vette a környékén levő leghangosabb objektumot. Két esetben ez maga a torpedót kilövő tengeralattjáró volt... A torpedókon kívül helyet kaptak még a legkülönbözőbb űrméretű fedélzeti géppuskák, és gépágyúk, amelyek felszíni harc esetén lehettek hasznosak, mondjuk egy arra járó vadászgép ellen.

Összességében a második világháborús német U-Bootwaffe egy roppant embertelen hadászati megoldás volt. Több mint 3500 szövetséges hajó veszett oda a ténykedésük során, ugyanakkor a 863 bevetett tengeralattjáróból is megsemmisült 630, legtöbbjük a legénységgel együtt. Ez 27000 német tengerész, és ki tudja hány szövetséges katona és civil életét követelte, akiknek minden egyes percük a tengeren „Damoklész kardja” – szintű élmény lehetett. Én csak remélem, hogy nem lesz ilyesmiben része többé senkinek.

Napjainkban a német tengeralattjáró-építés ismét produkál előremutató eredményeket. A jelenleg gyártott 212-es típus hidrogéncellás hajtást használ, ami biztonságosabb, mint a népszerű 209-es típus diesel-elektromos erőforrása, és jóval olcsóbb az atommeghajtásnál. Jó lenne, ha a katonai fejlesztések eredményei ebben az esetben is átkerülnek a civil életbe, és a belső égésű motorok helyett teret nyerne a hidrogéncella.

Peta!

Type VIIc U-boat

Ami a múzeumból kimaradt

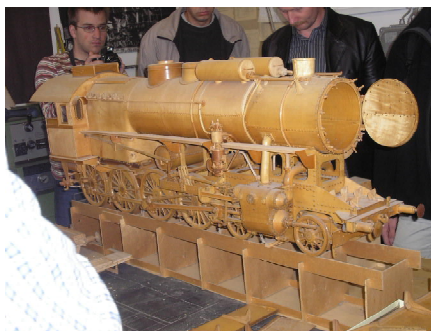
– avagy látogatás a Közlekedési Múzeum Archívumába –

Május 9-én, szerdán délelőtt egy rendhagyó kiránduláson vehettünk részt. Az úti cél a Közlekedési Múzeum Tatai úti telephelye volt, ahol a múzeumban ki nem állított tárgyakat raktározzák. A látogatást egy új diákegyesület, a most alakuló Műegyetemi Közlekedésmérnök Hallgatók Egyesülete szervezte.

A gyülekező reggel 8-kor volt a Baross kőli előtt (vagy 9-kor a helyszínen), innen indult a „városnéző”, némi ébresztő hatással bíró, 7-es buszos, Keletinél átszállós, angalföldi gyalogtúrás kaland. Miután a későn ébredőket is bevártuk, egy (jó hosszú) szempillantás alatt átszeltük a belvárost, és máris a Fáy utca végén találtuk magunkat, ahol a csapat másik fele már várt minket az Archívum bejáratánál. (A találkozó ugye 9-re volt megbeszélve, de a kis késést még épp rá lehetett fogni a BKV-re.) A kapun betekintve egyik oldalról a szocreál stílusú főépület mögött meghúzódnak kisebb hangárokba botlik a szemünk, a másik oldalon műhelyek övezik a hosszan elnyúló betonos udvart. Az örkutya idegenek által kiváltott ugatása közepette kedvesen fogadtak minket a túravezetőink. Az első állomás egy hátsó raktár volt, ahol az ország különböző tájairól származó kocsikat, hintókat, szekereket tekinthettük meg. A két szinten elhelyezett, kissé zsúfolt gyűjtemény néhány különlegességet is tartogatott, például az ezüsfekete színű, komoran díszes halottaskocsit. Eközben a témában jártas muzeológus pár érdekességet említett meg, köztük felfedte nekünk a konflis és a fiáker közti különbséget is (megfejtéseiteket a szerkesztőség címére várjuk :P). A teremben ráadásul két oldalkocsis motorkerékpár is állomásozott, az egyik egy eredeti BMW! A szabad levegőre érve a társaság ellepte az udvar átellenes oldalát, ahol lépten-nyomon egy-egy műszaki emléke botlott az ember. Nem is maradt más feladat, mint egymással versengve tippelni, hogy vajon mi célt is szolgált eredetileg az előttünk heverő „vasdarab”. Sajnos több raktárba nem nyerhettünk bebocsátást, mivelhogy arra nem volt meg az engedély (a tanácstul J), viszont cserébe vendéglátóink szívesen válaszoltak minden felmerülő kérdésre. Azért a homályos ablakokon belesve nagyjából sejtethetjük, hogy miről is maradunk le (Pannónia motorok, városi közlekedéshez kapcsolódó emléktárgyak. ..., stb.). Kiderült az is, hogy ezen a telepen nem raktároznak vasúti járműveket, hisz arra ott van az innen nem túl messze eső Vasúttörténeti Park. Némi kérdezősködés nyomán azért kiderült, hogy egy V55-ös mozdony egyik vezetőállása

mégiscsak itt van valahol jó mélyen elrejtve.

Sétánk következő állomása a restaurátor műhely volt. Látnivaló akadt bőven, épp az orrunk előtt érkezett egy jó állapotú szerkocsi makett (nem kereskedelmi méretű), beljebb pedig egy szürke, kissé kopottas motorkerékpár várt első kerékre, és némi megújulásra. A polcokon körben mindenfelé régi közlekedési eszközök műanyag másai sorakoztak. Az igazi unikum azonban egy félreeső teremben tanyázott, ami nem volt más, mint egy 1/10-es méretarányú 424-es gőzmozdony makett, méghozzá tetőtől-talpig fából. A nagy része az 1950-es években készült, most pedig felújítják és kiegészítik az eddig hiányzó alkatrészekkel. A munka meglehetősen aprólékos, hisz mindent fából készítenek rajta, mégpedig úgy, hogy az összes mechanikus elem működjön is. Így hát például a fél centis csapokat 500 darabos szériákban, műszeres sztergán és lombfűrészsel készítik. Ez a szükséges darabszám kis része...

Innen a túra az ún. új raktárba vezetett, ahol igencsak megörültünk: kb. 20 darab, múlt századbeli autó látványa fogadott. Hogy a legkülönlegesebbel (és egyben legnagyobb) kezdjem: egy 1930-as években gyártott Maybach Zeppelin. Önmagában a 8 literes V12-es gépezet sem mindennapi, ám egy extra különlegességgel is bír: a tulajdonosa nem más volt, mint maga Horthy Miklós. A látvány magáért beszélt, annál is inkább, hogy a motortérbe is betekintheztünk, ám ha ez mégsem elégítette volna ki közlekedési lényünket, egymás után helyet is foglalhattunk a sofőr ülésén! A 200 lóerős, 5,5 méter hosszú jármű végsebessége meghaladta a 150 km/h-t, és mint ahogy a többi ott sorakozó jármű, ma is működőképes. Emellett még egy másik német

ritkaságot is láthattunk: a BMW miniautóját, az Isettát. Mivel az újság hasábjai szűkösek, ezért a teljesség igénye nélkül csak említek néhány további az ott fellelhető gépekből: Magomobil, Steyr 200, Fiat Topolino, Ford Escort Mk1, Trabant 601, Wartburg 353 W, Zaporozsec, Barkas B1000, Moszkvics 408... stb. Miután mindenki kifényképezte magát, nem volt más hátra, mint a főépület meghódítása. Az emeleti területeken tárolják a múzeum jelentős mennyiségű dokumentumállományát: műszaki rajzokat, okmányokat, térképeket, kéziratosokat, plakátokat, menetjegyeket. Mi két szobába nyertünk bebocsátást; az egyik térképnek, a másik főként vasúti járművek műszaki rajzainak ad otthont. Érdekes volt bepillantást nyerni pár 1880-as években rajzolt térképbe, valamint vizionálni a polcok egyikén a család könyvtárának mélyén is megtalálható 1977-es autóatlaszt... A másik teremben pedig mozdonyonként fiókokba rendezve heverték a vastagabbnál vastagabb mappák, bennük A0 mérettől kezdve A4-esig ömlesztve a különböző részegységek kézzel készített tervei, a nagyobb áttekinthető rajzoktól kezdve a legkisebb fogantyúk rajzáig minden.

Összességében remek szerda délelőtti program volt az Archívum megtekintése, amely egyébként eléggé nehézkes lett volna, ugyanis a Közlekedési Múzeum főigazgatója által kiadott kutatási engedély kell hozzá. Viszont azt, ha a szükség vagy az érdeklődésünk úgy hozza, pár e-mailváltás után könnyedén megkaphatjuk, abban pedig biztosak lehetünk, hogy a helyszínen segítőkészen fogadnak majd

Freetz

Dínók a múzeumban

Kedves Olvasó! Folytatnám múzeumba csalogató rovatomat, egy újabb élménybeszámolóval. A múzeum kiválasztásában most kisöcsémtől kaptam az ötletet: DINÓK! Ugyanis kis hazánkba érkeztek Dél-Amerika dinoszaurosai. De hova is? A Magyar Természettudományi Múzeumba!

Anno sok iskolai osztálykirándulásom volt Budapesten, de ez a múzeum valahogy mindig kimaradt. Akkor hát nem maradt más dolgom, mint utána nézni, hogy hol van, és mennyiért lehet „tanulmányi kirándulást” tenni. A múzeum honlapján szörfözve mindezekre fény derült. Örömmel nyugtáztam, hogy a múzeum látogatása ingyenes mindenkinek... de, ez csak az állandó kiállításokra vonatkozik! Az időszakos kiállításokra belépőjegyet kell váltani. Jelenleg két ilyen kiállítás van: Patagónia óriás dinói ill. a Kárpát-medence madarai című. További rossz hír volt pénztárcámnak, hogy a múzeum díjszabása szerint 18 év fölött nem vagyok már diák, hiába van diákigazolványom (Ez nem először fordul elő velem **L**).

Puff neki - gondoltam - én akkor is megnézem a dinókat! Szóval egy szabad délután, metrózás, rövid séta, pénztár és már ott is vagyok. Hatalmas belmagasságú terem fogad, ami nem is meglepő egyes dinók hatalmas méretéből kiindulva. Mindenfelé csontvázak, képek, gipszöntvények, ahogy ezt vártam. Hamar rájöttem, hogy ennek a kiállításnak – koromnál fogva - nem én vagyok a célközönsége, hanem a gyerekek. Lépten-nyomon ismeretterjesztő feladatokba és já-

tékokba ütköztem, amiken én már csak mosolyogtam. Mert, ugye aki a '90-es években volt gyerek és látta Jurassic-park részeit, az tudja, hogy előbb volt a tojás, mint a tyúk... Szummázva a kiállítást: a hatalmas csontvázak látványáért megérte, hisz ritkán van esély arra, hogy visszatavazzunk az időben több millió évet. Bepillantást nyerhetünk a magyar dinókutatók hétköznapijaiba is, és megcsodálhatjuk a két Bakonyból előkerült 85 millió éves eredeti leleteket: a páncélos Hungarosaurust és a repülő Bakonydracot.

Az óriás dinók után megnéztem a múzeum állandó kiállítását is. A múzeum nevéből adódóan nem volt semmi meglepő:

madarak, emlősök, rovarok, növények és ásványok, amíg a szem ellát. Mindennek közepén egy életnagyságú mamuttal. Fontos kihangsúlyoznom, hogy a többi budapesti hasonló múzeumhoz képest, ez nagyon interaktív. Videó felvételek, gombnyomásra világító térképek, és ötletes, oktató jellegű feladatok: madárcsicsergést hallató tábla, ahol ki kellett találni a madár fajtáját vagy állatok hímjeit és nőtényeit kell összepárosítani. Arra is választ kapunk, hogy a Kárpát-medencében hol és milyen ásványkincsek találhatók, stb.

Minden nagyon érdekesen és szemléletesen van bemutatva. A sok-sok négyzetméteren sétálva, azt veszed észre, hogy „játszva tanulsz”, illetve gyorsan sikerül feleleveníteni a földrajz és biológia órán tanultakat.

A kiállítás nagy hangsúlyt fektet a környezetvédelemre. Arra, hogy felnőjön egy olyan „zöld” generáció, akik védik és tisztelik bolygónkat! Ezért külön vetélkedőket szervez a gyerekeknek, akik csoportokba vegyülve, játékosan tanulják a környezetvédelem alapjait.

A múzeumból hazafele, sétám az Orczy-kerten keresztül vitt. Ha már ott vagy, akkor mindenképpen azt ajánlom, hogy ne hagyd ki! Üdítő zöld környezet, és tavasszal talán a legszebb...

Befejezésül a szokásos hasznos információkkal szolgálnék:

A múzeum a Ludovika téren van, a Ludovika tér pedig az Üllői út mellett, a 3-as metró Klinikák és Nagyvárad tér megállója között. Nyitvatartás: 10-18 óráig, de kedd szünnap. További érdekességek az aktuális kiállításokról: www.nhmus.hu

Mivel már nem lesz őszig újabb Közhír, ezért már most szeretném felhívni a figyelmeteket egy nagyszabású nyári rendezvényre. 2007. június 23-án harmadszor is megrendezésre kerül egész Európában a Múzeumok Éjszakája, melynek keretében a hazai múzeumok is programokkal várják a látogatókat! Csak ajánlani tudom, érdemes elmenni!

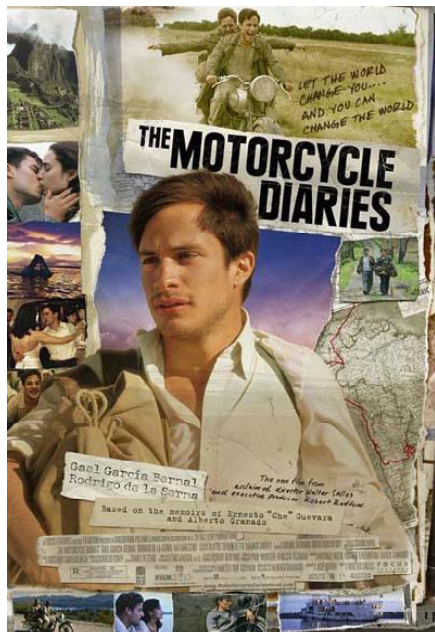
Anett

A motoros naplója

„- És maguk? Miért vándorolnak? –Magáért a vándorlásért.” Egyszerű utazásnak indult, ám a végén minden megváltozott. Miért volt a spanyol hódítóknak puskapora az indiánok elleni harcban? Vajon mennyivel lenne másabb Dél-Amerika, ha az indiánok kerülnek ki győztesen? Ki dönti el, hogy melyik kultúra maradhat életben?

Igaz, hogy ez a film Che Guevaráról szól, de kérek mindenkit, hogy vonatkoztasson most el a forradalmártól és a betöltött szerepektől. A történet idején még Ernesto-nak hívják, és egyetemre jár. Mint egy átlagos, a világ felé nyitott, érdeklődő fiatalember, elhatározza, hogy még a diploma előtt tesz egy utazást a kontinensen. Barátja, Alberto Granado szegődik mellé társul, mindkét ifjút a kalandvágy hajtja. A cél: 8000 kilométer megtétele Latin-Amerika különböző tájain, négy hónap alatt. Alberto kedves motorján indulnak útnak, egy '39-es Norton 500-on, amelyet Bivalynak becéznek. 1952. január másodikán indul útra a két jó barát, Alberto a biokémiai, Ernesto az orvosi egyetemet hagyta el egy kis időre.

Az utazás elején viszonylag könnyen megy minden, Alberto rábeszélő-képességének hála, szinte mindig van hol aludniuk és van mit enniük. Ernesto túl őszinte ahhoz, hogy hazudjon, így néha egy-egy lehetőségtől elesnek. Mindenütt orvosokként mutatkoznak be, segítenek a rászorulókon. Az első 3000 kilométer viszonylag akadálymentes: Ernesto-t az asztmája kínozza néha, de néhány meghűléstől eltekintve az egészségi állapotuk megfelelő, a motor is jól bírja, leszámítva néhány esést és felborulást. Ám egy

tehénnel való ütközés már neki is sok: hőseink kénytelenek gyalog folytatni útjukat. Amikor csak tudnak, stoppolnak. Egyik este egy kietlen sivatagban találkoznak két vándorló indiánnal. Együtt töltik az éjszakát, és kiderül: a házaspárt üldözik, mert kommunista eszméket vallanak, elvették a földjüket, teljesen kizsákmányolták őket. Most a gyermeküket a nagyszülőkre bízta, és a bányákhoz indulnak munkát keresni. A jómódú családból származó Ernesto ekkor találkozik először ezekkel a problémákkal. Együtt érez a párral, de valami megváltozik benne. Ettől az éjszakától fogva észreveszi, hogy az indiánokat a saját földjeikről üldözik el az urak. Az őslakosok kénytelenek vándorolni, bányákban nehéz fizikai munkát éhbérért elvégezni, miközben a család a távoli faluban éheznek. Chilei asszonyok a megélhetésért küzdenek, sokan írástudatlanok és műveletlenek. Ezekkel a tapasztalatokkal folytatják útjukat.

Alberto egy orvos ismerőséhez kerülnek Limában. Ő vendégül látja, eteti, ruháztatja őket. És ekkor kapnak egy remek ajánlatot: elmehetnek az Amazonas partjára, a San Pablo lepratelepre dolgozni! Mivel Ernesto szakterülete a lepra, kapva kap az alkalmon. Felülnek egy nagy hajóra és elindulnak. Ám Ernesto-t még jobban kínozza az asztmája, és a hajón elveszíti a gyógyszereit tartalmazó táskáját. A roham majdnem az életébe kerül; csak Alberto gyors beavatkozásának köszönheti életét.

A San Pablo telepen meglepve tapasztalják, hogy az orvosok és a betegek külön parton vannak elhelyezve, csónakkal járnak át gyógyítani. Azonnal munkához látnak a megérkezés pillanatában. Első látogatásuk alkalmával mindenkit meglepnek: védőkesztyű nélkül érkeznek a leprások közé. A betegeket ámulattal tölti el a fiatalemberek bátorsága, az apácákól viszont rosszállást vált ki. A lepratelep lakói rögtön megkedvelik őket: a kedves, őszinte Ernesto-t, és a vidám, mindig tréfás Alberto-t. Ők az elsők a személyzet közül, akik emberként bánnak a betegekkel. Együtt zenélnek, sportolnak, a fiatalságukkal szint visznek a tábor életébe.

Segítenek házat építeni, szinte minden szabad idejüket a túlparton töltik. Ernesto születésnapját az orvosok szállásán ünneplik. Ám ő a barátaival is szeretné megosztani örömét. De a partról elvitték a csónakot, így a hideg folyóba veti magát, és átúszik az éjszaka közepén a folyón. Nos, aki eddig nem kedvelte, az is a szívébe zárta a bátor ifjút. Nem sokáig maradnak a táborban: három hét után indulnak tovább, hogy némi késéssel bár, de befejezzék az immár 12000 kilométeresre nyúlt utat. A tábor lakói meglepetésként egy csónakot készítettek nekik, mellyel levezhetnek a folyón. Csak Ernesto tér vissza szülőföldjére: Alberto egy kórházi állást kap, és úgy dönt, elég idős már ahhoz, hogy megállapodjon, és családot alapítson. A történet itt ér véget.

Ernesto ezen az utazáson szokott rá a naplórásra, amelyet később haláláig folytatott. A tervezett út hosszabb lett, és nem ugyanúgy érték haza, mint amikor elmentek. A két gondtalan fiatalból érett, felnőtt ember vált. Hiszen ha nem indulnak útnak, akkor talán soha nem szembesülnek ennyire közelről a világon élő elnyomott őslakosok sanyarú helyzetével. Ez pont olyan dolog, amit nem lehet könyvből megtanulni. Ernesto Guevarát az ekkor szerzett élmények egész életén át kísérték, ekkor fordult el a kapitalizmustól, és reménykedett egy új világ eljövetelében.

A film nem szeretne politizálni, csak felénk tár egy megtörtént esetet, amelyet korunkbeli, huszonéves emberek éltek meg. Akár mi is lehetnénk a főszereplők, hisz minket is hajt kalandvágy és kíváncsiság. Csak vajon a mi esetünkben hogyan változna a történet vége?

Vera

Think globally, act locally!

Április 22. Mire is emlékezzünk ekkor? Talán arra, hogy 1924-ben ezen a napon indult próbaútra a legendás 424-es mozdony Budapest és Vác között? Esetleg arra, hogy 1989-ben ezen a napon feloszlott a KISZ? Inkább egy olyan dologra gondolnék ebben az esetben, melynek napjainkban egyre nagyobb aktualitása van, és ez nem más, mint a Föld Napja!

Magyarországon 1990 óta minden évben április 22-én ünnepeljük a Föld Napját, melynek alap gondolata az Egyesült Államokban élő egyetemi hallgató, Denis Hayes ötlete volt. Az első ünnepre 1970. április 22-én került sor, amelyen mintegy 25 millió amerikai vett részt, hogy felhívja a figyelmet bolygónk romló környezeti állapotára.

A Föld Napján való megemlékezések alkalmat adnak arra, hogy az emberiség mérlegelje, hogy vajon kíméletesen bánik-e környezetével, és mit tesz azért, hogy a természet és benne az ember egészségebben éljen. Nap mint nap szembesülhetünk azzal, hogy a bolygónk veszélyben van. Gondoljunk akár a televízióban látottakra, akár a rádióban hallottakra, de nem is kell ilyen messzire menni, elég, ha kimegyünk az utcára. Elegendő csupán levegőt venni, körülnézni...

A legfontosabb persze az, hogy ne csak beszéljünk ezekről a dolgokról, hanem tetteinkkel, életvitelünkkel mutassunk példát, mert valóban tehetünk azért, hogy egészségesebb, szebb környezetben élhessünk. „Ki mondta, hogy nem tudod megváltoztatni a világot?” Így hangzik a mozgalom egyik jelmondata. Föld Napja alkalmából országsszerte környezetvédelmi akciókat szerveznek, melyek felhívják az emberek figyelmét a környezetvédelem fontosságára, illetve több akció során a környezetükért tenni akarók cselekedhetnek is, erre példa a több mint 25 ezer önkéntes, akik ebben az évben a magyarországi közutakat tisztították meg a szeméttől. De ezen kívül is rengeteg program közül választhatunk: fát ültethetünk, gyerekek környezettudatos nevelésének céljából rajzpályázatokat hirdetnek, környezeti vetélkedőket, szemétszedést, patak- és falutakarítást

szerveznek.

Másrészről szép gesztus a Föld Napja, de szerintem egy kicsit hasonlít a Valentin-napra... Ha szeretsz valakit, akkor nem csak azon az egy napon szereted, ugye? Nem csak ezen az egy napon kéne a Föld helyzetére, a környezetvédelemre gondolnunk, hanem a mindennapokban is viselkedjünk környezet-tudatosan, például ha van lehetőségünk rá, gyűjtjük szelektíven a hulladékot, vásároljunk környezetkímélő, újrahasznosított árukat, és ne ülünk autóból feleslegesen (bicikli!)... Ennyi lenne az egész? Nem hiszem! De ha ilyen apróságokkal egy kicsit tudunk segíteni abban, hogy ne romoljon tovább a Föld állapota, akkor miért ne tennénk?

Csilla

Programajánló – Nyári fesztiválok

„Jaj, úgy élvezem én...”

A fenti sláger valószínűleg jónéhányszor elhangzik majd a következő hónapok során a televízióban, rádióban – és persze a fesztiválokon. Mert abban idén sem lesz hiány.

Mint minden évben, most is lesz Sziget (aug. 7-14., Budapest), Volt (júl. 4-7., Sopron), Hegyalja (júl. 11-15., Tokaj-Rakamaz) és társai, illetve a Wanted helyett a BalaTONE (júl. 18-22., Zánka). A „leghosszabb nyári fesztivál”, a Zöld Pardon már most is tárt karokkal vár. A Sziget idén is gazdag programot kínál mindenkinek: a nulladik napon fellép az LGT, majd olyan neves gárdákat láthatunk-hallhatunk, mint a Faithless, Pink, Soulfly, Goldie, vagy magyarok közül a Tankcsapda és a Kispál. A Volt Fesztivál kínálatából nehéz bárkit is kiemelni, a magyar könnyűzenei élet legnevesebb előadóit vonultatja fel, megspékelve néhány külföldi kiválósággal. A Hegyalját még mindig a rock uralja, de azért fellelhető lesz az alternatív és hip-hop stílus is. A BalaTONE egy viszonylag új kezdeményezés, idén rendezik először, a zánkai volt úttörőtábor ad neki otthont. A fellépők között találjuk az Asian Dub Foundation-t, a Kowalsky meg a Vega együttest, illetve a magyar rockzene élő legendáját, a Bikinit.

Ez mind szép. De ha egyetemista vagy,

mi jut eszedbe először, ha azt hallod: „nyári fesztivál”? Hát persze, hogy az EFOTT!

A rendezvény teljes neve Egyetemisták és Főiskolások Országos Turisztikai Találkozója. Először 1976-ban került megrendezésre, akkor 350 résztvevővel, harminc évvel és harminc helyszínnel később azonban már 50000 látogatónál is többen büszkélkedhetett. Az EFOTT ugyanis minden esztendőben másutt üti fel a bulizó egyetemisták főhadiszállását. Idén Debrecen a házigazda, a Vekeri-tó partja fogadja be a szórakozni vágyókat július 24. és 29. között. Az első nap rögtön belecsapnak a lecsóba: Ossian, Pokolgép, HS7... mi kell több? Pedig van! Másnap – mert ugye még bírod?! – Bikini, Quimby, Gáspár Laci és Dévényi Tibi bácsi. Ne hagyd abba! A folytatás? Kowalsky, Yonderboi, FreshFabrik. És a „levezető” napon se áll meg a gőzhenger: Back II Black, Tankcsapda és Replika egy napon!

Idén se lesz egyszerű és felejthető élmény. Hat színpad és a napközbeni programok – civil szervezetek, sportolási lehe-

tőségek; felsorolni is sok. A Nagyszínpadot az alternatív csapatok és az igazi nagy nevek uralják, a Borsodi Malátabár mindig felhőtlen szórakozást nyújt a söröd mellé, a Multi Café a lazulást segíti elő, a Pepsi sátor a „változatosság gyönyörködtet” alapon mindent megmutat a ska-tól a trance-ig, a Zúzda színpad a rock-punk-metal hármast üvölti a világba, és persze ne feledkezzünk meg a Zwack Kamion sajátos hangulatáról se.

A továbbiakban egy kis használati útmutató: a felhasználó feladata választani a fenti időintervallumokból, az adott időszakban elfelejteni egeret-billentyűzetet-szobacitát-szobacicut-tankönyvet (szigorlat? mi az neked!), és megjelenni a választásnak megfelelő helyszínen. A következő lépés az OH csoportot megfelelő mennyiségben tartalmazó folyadék dinamikus fogyasztása, illetve a hallószerv túlterhelés közeli állapotban tartása. A szórakozás ilyenformán biztosított. NE HAGYDKI!

András

Mészárlás az egyetemen

Ebben az írásban kicsit foglalkoznék az Egyesült Államok valóságával, ezen belül is egy olyan témával, ami az elmúlt hetekben a médiának köszönhetően megborzolhatta a civilizált világ minden egyes lakójának az idegeit. Vérengzés egy amerikai felsőoktatási intézményben.

Az Amerikai Egyesült Államok elég ellentmondásos egy ország. Azt hiszem, ezzel nem árultam el túl sok újdonságot. Nem tekintenek vissza túl hosszú múltra egy európai, ázsiai, vagy akár amerikai kultúra tükrében sem. De amennyi múltjuk van, arra nagyon büszkék, sőt, az embernek az az érzése támad, mikor például megnéz egy átlagos filmet, hogy mindenkinek rájuk kéne büszkének lenni, nem csak az ott élőknek. A szabadság, és a feneketlen liberalizmus felszíne mögött azonban mégis ott van a nagyon erős konzervativizmus. Kezdődött mindez a Függetlenségi Nyilatkozattal, ami az ottani második Szentírás, ha nem az első, majd ennek fényében elkészült az alkotmányuk, amely 1789 óta érvényben is van. Ez a legrégebb óta hatályos alkotmány, amit azóta már párszor kiegészítettek. Az egyik ilyen kiegészítés az 1791-es, mely kimondja, hogy mindegyik amerikainak joga van az önvédelemhez, így a fegyvertartáshoz is. Ezzel elérkeztünk ahhoz a problémához, ami manapság elég nagy fejtörést okoz az amerikai oktatásban.

Ennek a törvénynek úgy gondolom, két nagy hibája van. Az egyik, hogy amikor ezt kitalálták, enyhén szólva is erőszakosabb világban éltek az emberek. A másik, ami viszont sokkal súlyosabb, az, hogy naponta átlagban 12 fiatakorú hal meg az USA-ban löfegyverek miatt. Emiatt az oktatási intézményeket mára olyan mértékben alakították át, hogy hasonlóak lettek a repülőterekhez, fémdetektoros kapukkal, és biztonsági őrkkel. És úgy látszik, ez sem elég.

Igaz, ami igaz, az április 16-án történt lövöldözés áldozatai nem fiatalok. De a jelenség ugyanaz. Negyed 8-kor a Virginiai Műszaki Egyetem kollégiumában egy Seng-Hui Cho nevű hallgató ledurrantott egy elsős lányt a negyedik emeleten, majd a szintfőnököt is, aztán távozott. Az hagyján, hogy a kolesz reggel 10-ig zárva van, így nem igazán érthető, hogy ment be 7 körül

egy külsős, de az aztán pláne fura, hogy a lövöldözés után hogy ment ki. Voltak olyan pletykák, hogy a gánmen szerelmi válságban volt, és a barátnőjével kezdte a 32 fős sorozatát, de utóbb kiderült, hogy nem volt kapcsolata egyik áldozattal sem.

Eltelt két óra, a harcos hazament, és míg a rendőrség a lövöldözés helyszínén akciózott, komplett fegyver-arsenállal látta el magát, írt egy búcsúlevelet, melyben Jézushoz hasonlította magát, és a gazdag diáktársait tette felelőssé a tetteért. Ezután az egyetem másik épülete felé vette az irányt. Miután ide betért, leláncolta mindhárom bejáratot, és felment a másodikra. Itt további harminc embert gyilkolt meg, majd golyót repített a saját fejébe. Igazán kezdhetne volna ezzel. A lövöldözésben öt professzor, és huszonöt hallgató vesztette életét, és számos ember megsérült. Igazából jóformán meglepő, hogy "csak" ennyi halálos áldozata van a támadásnak, ugyanis Cho nagyjából 170-szer tüzelt, és iszonyatos hidegvérrel végezte el a melóját. Mivel egy Walther P22-essel, és/vagy egy Glock 19-essel vitte véghez tettét, és mindkettő tárja 15 töltényt bír el, ezért legalább 10-szer újra kellett táraznia. A helyszínen levő áldozatok

szerint ez volt idegileg a legmegterhelőbb. El is hiszem. Több hallgató viszont nagy lélekjelenlétről tett tanúbizonyságot, mikor halottnak tettették magukat, és így maradtak életben.

Számomra viszont az igazi hősies magatartást dr. Liviu Librescu mutatta be. Ő inspirált arra, hogy ezzel a cikkel valamilyen szinten tiszteljek el, ugyanis minden tiszteletem az övé. Ez a 76 éves mechanika professzor volt az, aki meghallván a lövöldözést a tanterem ajtaját addig tartotta, míg a hallgatói az ablakon keresztül el tudtak menekülni. A gyilkos jobb híján ötször belelőtt az ajtóba, halálosan megsebesítve a másik oldalon a professzort, aki így az élete árán mentett meg számos tanulót. Nem győzők álmétkodni azon, hogy ilyen pedagógus létezik (-ett) még. Egy olyan ember, aki túlélte a Holokausztot, és a másik oldalról elkövetett háború utáni romániai meghurcoltatást is, amiért nem lépett be a Román Kommunista Pártba, számos tudományos díj birtokosa volt, a jövő generációért hajlandó volt az életét is áldozni. Le a kalappal előtte!

Ugyanakkor nem tudok elmenni a tény mellett, hogy akármennyire is borzalmas 32 ember halála, a világ más pontjain jóformán naponta halnak meg ilyen jellegű értelmetlen öldöklésben. A Virginia Tech-en történt eset után internetes közösségi oldalak és újságok tucatjai kezdtek foglalkozni az erőszak megfékezésének lehetőségeivel. Nekem meg az az egy hónappal korábbi eset jutott eszembe, mikor a bagdadi Musztanszirja Egyetem aulájában robbantott egy öngyilkos merénylet, megölve ezzel több, mint 40 hallgatót és tanárt. És csak azért nem többet, mert az örök feltartották. Pedig az iraki emberek sem hinném, hogy jobban vágnak a halálra, mint az amerikaiak. Néha az az érzésem, hogy nem a tettek értéke számít, hanem csak az, hogy miről beszélnek többet...

Peta!

Vajon miről szól ez a cikk?

Jó olyan könyvet olvasni, ami nem sablonos. Olyat, aminek része vagy, rólad is szól, részint általad is alakul, nem készerít rád semmit, csak sodor magával, és minden mondatával valami újat hoz eléd. Megmutatom, mire gondolok!

Törted már az agyad azon, hogy mi az élet értelme, mi a boldogság, miért halunk meg? Hogyan kell helyesen szeretni, és mit tegyünk, hogy képesek legyünk erre? Életünk folyamán hány szerepben kell helyt állnunk, és ezek hogyan épülnek egymásra? Milyen összefüggés-hálózat tartja össze a világot, honnan jöttünk, és hova tartunk? Van bátorságod elengedni magadtól az eddig berögzült nézeteidet és kételyeidet, és részt venni egy izgalmas utazáson, mely néha a spiritualitás síkjára kalauzol, néha találgatások ingoványán visz keresztül, tulajdonképpen „csak” önmagadba vezet, az út mégis nagyon-nagyon hosszú? Akkor gyere!

Idegenvezetőnk, Müller Péter csodálatos író, mert rendkívül tapasztalt, mégis kortalan, és műveit olvasva az embernek az a furcsa érzése támad, hogy személyesen neki szól a könyv: egyrészt mintha a szerző kitalálná a legféltebb gondolatait, másrészt mintha ő maga fogalmazta volna meg az egyes következtetéseket a saját szájíze szerint. Józan esze persze tudja, hogy ez nem így van. A mű azonban pont arra biztat, hogy ezt a racionális énünket, a „józan eszünket” félretéve próbáljuk meg nyitottabban szemlélni a világot. Utat mutat többek között a legteljesebb szeretethez, életünk értelmének megtalálásához, és a boldogsághoz is. Ezután már csak merni kell változtatni!

Maga a szerző sem konkrét vázlatok alapján írja a könyveit, hanem végigjárja a kérdésfeltevésekkel, asszociációkkal, kutatásokkal és élményekkel teli útvonalat, ráadásul úgy mesél, mintha velünk egyidőben tenné ezt, és kétségtelenül megnyerő, hogy az olvasó így valóban nyomon követheti az alkotás folyamatát, és megélheti a közös rácsodálkozás élményét. Itt a kulcsszó a megélés. A könyv erre is tanít. Hogy ne csak vágyjunk a szeretetre, hanem merjük megélni, tegyünk is azért, hogy jobb emberré váljunk, legyen szó az élet bármely területéről: a családról, barátokról, szerelemről, szexualitásról, munkáról vagy

önmagunkkal való viszonyunkról.

Müller Péter több éve tanulmányozza behatóan az egyes vallások könyveit, nem meglepő tehát, hogy ezeket is gyakran idézi, magyarázza könyveiben, és használja következtetéseinek alátámasztására, de nem álszent módon, hanem újfajta értelmezéseket mutatva, rávilágítva, hogy a fordítás során mennyit veszítettek a szövegek eredeti jelentéstartalmukból, és hogy az egyes vallások nem kizárják, hanem kiegészítik és megerősítik egymást. Tudtad például, hogy a Biblia eredeti nyelven nem hitre, hanem meggyőződésre sarkall? Nagy különbség, nemde?

A *Boldogságból* és a *Szeretetről* is idekiváncozik egy-egy idézet, egy-egy válaszdarabka. Létezésünk célját

Az ember titka című fejezetben így foglalja össze a szerző: „Az élet nem bűn, hanem heroikus vállalkozás. Olyan küzdelem és háborúság és gyönyörűséges kaland, amiben az emberi szellemnek győzelmet kell aratnia, elsősorban önmaga káosza és sötétsége felett.” A szeretetet pedig a lehető legmegfoghatóbban a következő élményhez köti: „Amikor az én magánszívem és a te magánszíved rádöbben, hogy együtt!...Amikor rájövünk, hogy benned is, bennem is van egy fájdalmasan különálló, de mégis összetartozó, széttephetetlenül közös Élet, és ettől ver a szívünk – ez a szeretet.”

Seherezáde

V. Iron Hook Kupa

Május 17-én csütörtök este ismét végére értünk az Iron Hook egy újabb idényének. (Szerencsére megúsztuk a Dühöngőt érintő munkálatokat, így az eredeti tervnek megfelelően nem futottunk ki a szorgalmi időszakból.) Láthattunk lelkes amatőröket, még lelkesebb lányokat, még mindig a „Karinapok hangulatában” játszó csapatokat. Köszönhattunk új és többszörös bajnokokat, átadhattuk az új kupát... de haladjunk szép sorjában.

Márciusban 29 csapattal, köztük két lánycsapattal vághattunk neki az új idénynek. Az alábbiakban láthatjátok a csoportok végeredményeit:

A csoport

Miletics Laciék	6	5	- 1	42:10	15
Body Check	6	4	- 2	21:20	12
Gumimacik	6	4	- 2	22:13	12
EEEEEE!	6	4	- 2	27:15	12
HP FC	6	1	1 4	27:16	4
Mama	6	1	- 5	10:51	3
Heroes	6	-	1 5	14:38	1

B csoport

Rába Stock	6	5	1 -	32: 8	16
Mirelit Pizza	6	5	- 1	17:10	15
Kefék	6	4	- 2	22:17	12
Ropi	6	3	- 3	55:20	9
Kong Broáf	6	2	- 4	16:29	6
FC ECSOS	6	1	1 4	20:16	4
Jómunkásember FC	6	-	- 6	8:60	0

C csoport

Véraláfutás	7	6	- 1	35:18	18
Mi FC	7	6	- 1	45:18	18
Hey Bobby	7	5	1 1	46:21	16
Papa	7	4	- 3	34:26	12
Dinamo Mink	7	3	- 4	25:27	9
Beerák	7	2	1 4	24:30	7
Meglepetés!	7	1	- 6	24:49	3
FitLess FC	7	-	- 7	20:72	0

D csoport

Banyekok	6	5	1 -	34:15	16
Big Lui Drink Team	6	5	- 1	39:23	15
Tomboló Gy.tyúk	6	4	- 2	33:15	12
Möhh	6	3	1 2	41:18	10
Focantás	6	2	- 4	24:45	6
Gyerekek	6	1	- 5	16:33	3
AmazonAS	6	-	- 6	14:52	0

Az egyenes kieséses szakasz eredményei:

Nyolcaddöntők:

Miletics Laciék – Ropi

0:1

Ahogy az eredmény is mutatja, az egész mezőny talán két legjobb kapusa találkozott egymással. Ezúttal Miki kapuja picivel kisebb volt, mint Miléjé.

Big Lui Drink Team – Hey Bobby

9:5

A tavalyi parázs mérkőzés után ismét összekerültek Bobbyék és a mindig győzelemért induló Drink Team. Végül gólokban gazdag mérkőzésen Big Luiék kerültek ki győztesen.

Véraláfutás – Möhh

4:5

Szoros, izgalmas mérkőzésen egy góllal múlta felül a harmadévesek csapatát a mindig lelkesen játszó Möhh.

Mirelit Pizza – Gumimacik

1:8

Esélyt sem adva ellenfelüknek mutatták meg a Gumimacik, hogy csak véletlen volt a csoportban elért harmadik hely.

Rába Stock – EEEEE!

4:0

Két dolog biztos: a Rábának nem szokása a 16 között kiesni, és Attikának nagyon nehéz gólt rúgni.

Mi FC – Tomboló Gyöngytyúk

7:0

Az évről évre erősebb Gyöngytyúkoknak a tavalyi ezüstérmes már túl nagy falatnak bizonyult.

Banyekok – Papa

7:2

Nem először találkozott a két csapat a nyolcaddöntőben, azonban az erőviszonyok nem változtak.

Body Check – Kefék

3:2

Inkább küzdelmes, mint látványos mérkőzésen szoros csatában múlta felül ellenfelét az elsőévesek csapata.

Negyeddöntők:

Ropi – Big Lui Drink Team

3:2

Izgalmakban gazdag mérkőzésen a Big Lui Drink Team technikás játéka kevésnek bizonyult az igen jó napot kifogó Ropi ellen. Imi három gólja elődöntőt ért.

Möhhh – Gumimacik

2:3

Meggyűlt a bajuk a Möhhhel a Gumimaciknak, de végül teljesült a papírforma.

Rába Stock – Mi FC

5:0

Kevesen tudnák megmondani, hány éves múltra tekint vissza ez a két csapat az Iron Hook-ban. Ezen a meccsen meglepő fölényrel nyerte a Rába a „veteránok” csatáját.

Body Check – Banyekok

2:4

Az újoncként negyedöntőig jutó Body Check csapata, sok borsot törhet még az ellenfelek orra alá. Idén a rutinosabbnak számító Banyekokon már nem sikerült továbbjutniuk.

Elődöntők:

Ropi – Gumimacik

1:3

Két korábbi győztes kiverése sokat kivesz egy csapatból, persze azóta már tudjuk, hogy a Gumimacik se különb csapat Milééknél vagy a Big Luinál. Bellér Laciék teljesítménye így is figyelemre méltó. Sajnos a bravúr nem jött össze.

Rába Stock – Banyekok

4:0

Mondhatnánk, hogy meglepő eredmény, de az évek során már kiderült, hogy a Banyekok gyenge pontja a szakadó eső, és a bokáig érő víz. Persze ez a Rába Stock eredményeit nem csökkenti.

3. helyért:

Banyekok – Ropi

4:2

Jó hangulatú, barátságos mérkőzésen a Ropi későn kezdett hajrázni, így a bronzérem zsinórban harmadszor is a Banyekok nyakába került.

Döntő:

Gumimacik – Rába Stock

1:0

Nem ritka, hogy a végső győztes sorsát egy gól dönti el. Idén sem volt ez másképp. Attika kapuját az egyenes kieséses szakaszban először(!) Imiéknak sikerült bevenni, és ez aranyérmet és kupát ért.

Természetesen hirdettünk legamatőrebb és legjobb lánycsapatot is. A Jómunkásember FC újra elhódította a legamatőrebb címet. Ezúttal a Heroes csapatát győzték le. A lányoknál az Amazon AS már évek óta nem talál legyőzőre. Idén a FitLess FC csapatát múlták felül 6:1-es gólkülönbséggel.

Gratulálunk a csapatoknak, és őstől ismét várjuk a nevezéseket. Szép nyarat mindenkinek!

Bence&Dani

**A KÖZLEKKARI
HALLGATÓI
ÖNKORMÁNYZAT
PÁRTSEMLEGES,
NEM ORSZÁGOS,
NEM LEGKEDVELTEBB,
NEM NAPILAPJA**

Szerkesztőség:
1114 BUDAPEST,
BARTÓK BÉLA ÚT 17.
FSZ. 8-9.

TEL/FAX.: 1/463-3780

E-mail:

kozhir@kozlekkar.hu
www.kozlekkar.hu/kozhir

Felélős kiadó
Bózsavári Horgásznifogók Gábor
HÖK elnök

Felélős szerkesztő
Bicsák Először György
Laczkó Eldzi Gábor
Radok Utoljára Edina

Főszerkesztő
Pölczman Faceámer Balázs

Tördelőszerkesztők
Hukics CsakaKözhi: D István
Molnár Agyalok András

Olvasószerkesztők
Bozzay Póztírókzhból Melinda
Őri Szeretemesöt Anett
Tóth Mégnincskész? Csilla

Írták
Bán Félábonröhögve Vera
Bicsák Újonc György
Borbás Tengely Lajos
Boros Vaskampó Bence
Felföldi Mostkéccikkemissenne Péter
Fiskál Miért nem nincsen Szandra
Hennel BÉLA Tivadar
Hukics Broadside István
Keresztes Csakafoci Dániel
Kovács 107netto András
Kovács Visszatértem! Frigyes
Miczki Maci Júlia
Molnár Csinálomafesztivált András
Őri Stegosaurus Anett
Pállya Aznincsmeg Krisztián
Pölczman Ááávirágok!!! Balázs
Szarka Brutál János
Tóth Kitalálókvalamit Csilla
Váczi Déhááel Attila

Egy férfi folyton arról prédikál a feleségének, hogy ha jobban szervezné a házimunkát, mindenre jutna ideje.

Egy délután egyedül marad otthon, és gondolja, hogy majd ő bebizonyítja, milyen gyorsan lehet egy süteményt sütni. Néhány óra múlva becsönget a szomszéd:

- Mi újság, csak nem süteményt sütöttél?
- De, igen, aztán még megpucoltam a konyhaablakot, elmosogattam, lemostam a falakat, kimostam a függönyt, és még le is zuhanyoztam. - válaszolja a férj kimerülten.

- És hogy-hogy ilyen nagy munkába fogtál? - kérdi a szomszéd.

- Hát, az úgy kezdődött, hogy a süti alapanyagokat beraktam a turmixgépbe, és elfelejtettem rátenni a tetejét.

Egy sétálgató öregurat megszólítottak az utcán:

- Mondja bátyám! Nem látott erre egy énekelő tehenet?

- Sajnos nem.

- És egy bicikliző macskát?

- Azt sem, sajnos.

- No és egy lilára festett hajú réti boglárkát?

- Bizisten, azt sem.

- Na, akkor ma sem történt semmi csoda - mondta a kutya és továbbbepült.

Egy vasútállomásra felvesznek egy új váltókezelőt. Az állomás vezetője vizsgál-tatja az új embert:

- Mondja, mit csinálna akkor, ha az egyes vágányon északról jönne az Északi gyors, és ugyancsak az egyes vágányon haladna északi irányba a Déli gyors?

- Felhívnám a bátyámat.

- Na és miért?

- Mert sose látott még ekkora balesetet!

A nyári szünetben Móricka felmegy játszani Pistikéhez, azok 10. emeleti lakásába. Délután hazajönnek Pistike szülei és kérdezik a gyereket:

- Pistike, mit csináltatok Mórickával?

- Versenyeztünk, hogy melyikünk mer messzebbre kihajolni az ablakomból.

- És hol van Móricka?

- Ő nyert.

A kis Peti a nagymamájánál nyaral, és kint játszik az udvaron a szomszéd gyerekekkel. Egyszer csak beszalad a a szobába:

- Nagymama, hogy hívják azt, amikor két ember egy szobában alszik és az egyik felül van, a másik pedig alul?

A nagy zavarba jön, először nem tudja, mit feleljen. Némi töprengés után úgy dönt, hogy őszintén válaszol:

- Hát, kicsim, azt úgy hívják, hogy szexuális aktus.

- Jó - mondja a gyerek és fut vissza a többiekhez.

Kis idő múlva ismét bejön:

- Nagy! te engem félrevezettél! Azt úgy hívják, hogy emeletes ágy! Ja, és a Pistike anyukája üzeni, hogy beszélni akar veled!

A skót lányát feleségül kéri:

- Elvennéd a lányom akkor is, ha nem adnék egy penny hozományt sem?

- El én!

- Akkor nem adom hozzád. Elég hülye van már a családban.

A csiga és a teknősbéka karamboloznak az erdőben. Egyetlen szemtanú van csak, a lajhár, aki éppen a helyszín közelében himbálózott a fán. A rendőrsön faggatják a lajhárt, mit látott e szörnyű balesetből. A lajhár a következőt vallja:
- Nem emlékszem, minden olyan gyorsan történt!

Éjjel csörög az orvos telefonja:

- Halló, doktor úr, Kovácsné vagyok! Azonnal jöjjön, kérem, mert a kisfiam lenyelt egy egész doboz antibébi-tablettát!

- Jó, máris indulok!

- Várjon csak... Mégsem kell jönni! Találtam még egy szemet az asztalon.

A kiscsoportos Pistikének testvére születik. Kérdezi tőle a barátja az oviban:

- És a kistesódnak van foga?

- Nincs.

- Járni tud?

- Nem.

- És haja van-e?

- Nincs.

- Akkor téged átverték. Az nem is tesó, hanem egy pici nagypapa.

KÉSZÜLT:

**A KÖZLEKEDÉSMÉRNÖKI KAR
HALLGATÓI KÉPVISELET TÁMOGATÁSÁVAL
600 PÉLDÁNYBAN**